

Sát Thủ Mù – The Blind Assassin

Contents

Sát Thủ Mù – The Blind Assassin	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	33
14. Chương 14	37

Sát Thủ Mù – The Blind Assassin

Giới thiệu

Editor: ChiakiBeta-reader: Chiaki, Hoa SátCharacter: YunJaeThể loại : thanh thủy văn, hiện đại, ôn nhu công, cường th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sat-thu-mu-the-blind-assassin>

1. Chương 1

Tôi thường xuyên nằm mộng. Bên trong một khoảng không không hề quen thuộc, một người chạy trốn, có thể nói là trốn tránh. Tình huống cụ thể ra sao, tôi không miêu tả được, khoảng không kia bị bóng đen bao trùm hơn phân nửa, cho nên tôi chỉ có thể nhìn thấy khu vực bên người tôi, tôi muốn ra ngoài nhìn ngắm, nhưng tầm mắt lại không thể kéo dài.

Dường như sẽ có người đuổi theo tôi. Trong giấc mộng, tôi nôn nóng tháo chạy khắp nơi một cách đầy hỗn loạn, tôi không biết tôi đang làm cái gì, tìm cái gì, trốn cái gì, nhưng tôi chỉ có thể nhìn mình, mọi thứ xung quanh đều giống như trong thực tế, nhưng chỉ có tôi là kẻ không biết phải làm sao.

Tôi chạy không được, luôn luôn quay vòng một chỗ. Có khi là một chiếc cầu thang thật dài, có lúc là một con đường luẩn quẩn, tôi bước đi thật lâu, mỗi lần đều quay về chỗ cũ.

Tôi không nói câu nào, chính xác mà nói là không biết phải nói với ai. Tôi như con thoi trong khoảng không,

như một bóng hình không nơi không chốn, toàn bộ bốn phía tôi đều có thể cảm nhận rõ ràng, nhưng không có một thứ nào có thể nhận ra tôi. Đôi lúc tôi lại mơ thấy mình đang gọi điện, nhưng chỉ có thể ấn dây số một lần rồi lại một lần, mỗi lần ấn xong con số cuối cùng lại phải ấn lại một lần nữa. Vô duyên vô cớ, thậm chí ngay cả điện thoại cũng bị bóng đen che phủ.

Đến khi tôi gắng sức muốn đem tất cả nhìn rõ, muốn tìm được lối ra, rồi khi tìm được một tia sáng, tôi liền tỉnh lại. Nường theo cảm giác mãnh liệt mà mệt mỏi, trong bóng đêm thở hổn hển mà tỉnh lại. Lúc đó, thật giống như vừa mới từ một nơi khác chạy đến, tế bào trong toàn cơ thể cùng nhịp đập thành thịch của trái tim cứ nhảy loạn xạ không ngừng.

Mừng là lúc đó có thể tỉnh lại. Tôi chỉ sợ mình trong mộng không tìm được lối ra, tìm đến khi tuyệt vọng, cũng không thể tỉnh dậy.

Tôi biết bị ác mộng quấy nhiễu trong thời gian dài sẽ dẫn đến suy nhược thần kinh, vì vậy tôi hướng bác sĩ cầu trợ. Sau khi ông ấy nghe tôi kể xong, chỉ nói tôi quá cực nhọc, người bình thường dưới tình trạng mệt mỏi như vậy sẽ mơ thấy chính mình đang chạy trốn không ngừng, đó là việc thân thể phát sinh ra tín hiệu mệt mỏi. Ông ấy đề nghị tôi đi làm kiểm tra toàn thân, nhận được kết quả mới có thể tùy bệnh mà kê đơn thuốc.

Nếu bác sĩ đã nói như vậy, tôi cũng đành phải ngoan ngoãn tuân theo đề nghị của ông ấy mà đi bệnh viện. Để có thể hiểu triệt để tình trạng cơ thể của tôi, trong khi kiểm tra, còn đặc biệt kính nhờ bác sĩ phải kỹ càng.

Sự thật đã chứng minh, đôi khi không thể tùy tiện hướng bác sĩ đưa ra yêu cầu, khi kiểm tra trong khoa ngoại, sau khi ông ấy muốn tôi cởi quần nằm sấp trên giường, tôi mới đột nhiên tỉnh ngộ. Bác sĩ mang theo găng tay cao su khử trùng luồn vào nơi không thể nói, còn ở bên trong xoay vòng nửa ngày mới rút ra. Cuối cùng ông ấy viết lên bệnh án, “Không bị bệnh trĩ, mọi thứ đều bình thường.” rồi đem tờ đơn đưa cho tôi, tôi cầm bệnh án nhìn tình trạng của cơ thể từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài đều khỏe mạnh mà cảm thấy vừa vui mừng vừa đau khổ.

Cơ thể không có bệnh tật, tôi cảm thấy rất vui mừng, chỉ là tại một nơi nào đó khiến tôi đau khổ không thể chịu nổi mà thôi. Xét thấy trong trường hợp phổ biến nhưng vẫn phải giữ hình tượng, tôi đành phải thẳng người, mỉm cười hướng bác sĩ khom lưng tỏ lòng biết ơn rồi nói lời tạm biệt.

Không phải cơ thể có vấn đề, vậy thì, chính là tinh thần?

Lúc tôi đang chuẩn bị chạy đến khoa tâm lý thì, nhiệm vụ tới.

Tôi cầm điện thoại di động nhìn một chút, cất bệnh án vào trong túi rồi rời khỏi bệnh viện.

A, đúng rồi, tôi còn quên nói.

Tôi là Kim JaeJoong, là một sát thủ

2. Chương 2

‘No children, no woman.’

Đây là luật lệ, phạm là tìm được người chúng tôi, hẳn là hiểu rõ điểm này.

Xét theo một phương diện nào đó, đây giống như một loại chủ nghĩa nhân đạo. Nhưng cũng không gạt bỏ khả năng định kiến, bởi vì người ta luôn luôn cho rằng, phần lớn người phạm tội đều là đàn ông, bọn họ hiếu chiến, thích cạnh tranh và đâm đá lẫn nhau, luôn luôn khơi mào rắc rối. Phụ nữ và trẻ em là kẻ yếu, là đối tượng cần phải được bảo vệ, bọn họ biết thân biết phận, đồng thời vẫn yêu và được yêu. Trên cơ bản, bọn họ không có lý do bị giết mà giá trị giết bọn họ cũng không lớn một chút nào.

Tôi cũng không phản đối, nhưng loại khoan dung này không hề thích hợp với một sát thủ. Một bên sát nhân, một bên hô hào chủ nghĩa nhân đạo cùng một bên làm kẻ trộm, một bên kêu bắt kẻ trộm khác nhau chỗ nào?

Tôi không biết.

Cha từng dạy bảo tôi rằng, “Không giết kẻ không ác.” Tiêu chuẩn đánh giá của thiện ác phải như thế nào, cụ thể tôi còn không rõ. Có lẽ người chúng tôi giết đều là người đáng chết, người đáng chết đều là người xấu. Người xấu là kẻ bị mọi người căm ghét, oán hận. Nói cách khác, chúng tôi giết người mà mọi người căm ghét, thế nên việc chúng tôi làm cũng giống như đang thay trời hành đạo.

Có lẽ, chúng tôi vẫn có thể cách xa phạm tội một chút.

Và có lẽ, đến khi chúng tôi đã chết, có thể không phải xuống địa ngục.

Tôi không biết nữa.

Tôi không tự hỏi đến những vấn đề này, tôi chỉ biết là, tôi không nghĩ tới việc thay trời hành đạo, cũng không nghĩ tới việc có thể lên thiên đường, xuống địa ngục hay không. Tôi là một người vô thần, địa ngục và thiên đường đối với tôi đều không có vấn đề gì cả. Tôi không sợ mình không được lên thiên đường, cũng không sợ phải xuống địa ngục.

Mọi thứ tôi đều không sợ, quả thực là không chỗ nào sợ hãi.

Cha chính là nhìn thấy điểm ấy, mới vào buổi tối nhiều năm trước kia, mang tôi từ trong gió tanh mưa máu ra bên ngoài.

Nằm sấp trên sofa, một bên gặm quả táo, một bên nhìn máy theo dõi, nam nhân chống nạng trong màn hình chậm rãi bước ra ngoài.

Xoay người đứng lên, nhắm đúng thùng rác rồi ném quả táo còn gặm chưa hết. ‘Bộp’, chính giữa mục tiêu. Tôi cười cười đầy hài lòng, lại quay về nằm sấp trên sofa.

“Hôm nay con không phải đi bệnh viện kiểm tra cơ thể sao? Thế nào, còn có thể sống được bao nhiêu năm nữa vậy?” Cha đẩy cửa tiến vào, cầm túi giấy bằng da trâu trong tay.

“Đại khái còn có bảy tám mươi năm nữa, tai hoạ nghìn năm mà.” Duỗi duỗi eo, “Quan tâm đến con như vậy làm gì, cha cho rằng cha thật sự là cha con à.”

‘Cha’ chỉ là một danh hiệu, ông ấy so với tôi lớn hơn mười năm tuổi. Tôi không biết gọi ông ấy là gì, từ lúc bắt đầu gặp mặt, ông ấy liền muốn tôi gọi ông ấy là ‘cha’.

“Con của cha mà, đương nhiên phải quan tâm.” Ném túi giấy cho tôi, “Nói thật đi, không có vấn đề gì chứ?”

“Có a, vấn đề khá lớn.” Đứng dậy mở túi giấy bằng da trâu.

“Nga, là bộ phận nào có vấn đề vậy? Việc đó sẽ không...” Cha nói, con mắt bắt đầu hướng xuống chăm chú nhìn.

“Ngừng lại ngừng lại, đừng nhìn lộn xộn a. Con nói vấn đề lớn, là bởi vì bệnh viện quên đem huy chương khoẻ mạnh cấp cho con.” Tôi luồn vào trong túi giấy, lấy ra một xấp tài liệu, “Oa, nhiều như vậy a, lần này lại là nhân vật nổi tiếng nào vậy?”

“Không thể tự mình nhìn được à, con mắt đã hết dùng được rồi sao?”

“Hừ...” Nhìn cha một cái, bắt đầu lật xem tài liệu, “Này này, con trai của kiểm sát trưởng ư... Cha khẳng định cái ông chú chân thọt kia là tới tìm sát thủ chứ không phải tới xem mắt à?” Tôi có điểm nghi hoặc nhìn cha.

Cha ngồi ở trên sofa uống trà, nghe vậy thờ ơ quay đầu lại, “Con nói vậy, chẳng lẽ đem con gả cho?”

“Gả một đại đầu quỷ như cha thì có!” Tôi bỏ nhào tới muốn đề cha lại, cha nhanh nhẹn mà mau chóng đứng dậy, tránh né dễ dàng.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đầy đắc ý của cha, tôi liền nghiêng răng ken két. Cho dù là độ sức hay dùng vũ khí đánh nhau, tôi từ trước đến nay cũng chưa từng thắng cha.

Cha từ trước đến nay đều là một con sói già xảo quyệt, tôi tối đa chỉ là một con sói con. Hàm răng thiếu sắc nhọn, ngay cả lông cũng không dài đủ.

Tức giận ngồi xuống, tiếp tục lật xem tài liệu, lật một lúc cũng không nhìn ra manh mối gì. Trước kia, trên mặt tài liệu của những kẻ kia đều có năm nào tháng nào, ở nơi đâu, làm chuyện tàn nhẫn gì rất rõ ràng. Chứng tỏ hắn đề tiện, tuyên bố rõ ràng những tội ác của hắn, giống như cũng để cho tôi nhìn thấy rằng, người kia có bằng chứng nên có thể giết chết. Mức độ kỹ càng của tài liệu này, khiến tôi một lần phỏng đoán rằng cha là từ trong cơ quan tình báo lấy ra. Mà tài liệu lần này, ngoại trừ một tấm ảnh dày, thì chỉ có một chút tình hình đại khái, ngày tháng năm sinh, thân cao thể trọng, và tình hình của gia đình thành viên xã hội. Nếu như còn có hứng thú, tôi thực sự muốn hoài nghi cái ông già kia đi nhầm nơi.

“Này, thực sự không làm sai chứ?”

“Ừ, khẳng định.”

“Cha lần này có lười biếng không?”

Cha ngược con mắt đầy hung ác lên nhìn tôi.

“Khụ, vậy... cái này nên làm làm sao đây?” Tôi phụng phẩy cầm tài liệu.

“Tự mình đi xem a, nhìn người này rốt cuộc có giá trị để giết không?”

“Hả, cái gì?” Tôi ngơ ngác.

3. Chương 3

Trước khi gặp Jung YunHo, tôi không thể nhớ được một cái tên của người nào mà tôi giết chết cả.

Thế nhưng tôi nhớ tên của hắn, không phải bởi vì hắn là con trai của quan lớn viện kiểm sát tối cao của thủ đô, cũng không phải bởi vì tư liệu trong sạch không hề có chiến tích đáng nói, mà là bởi vì hắn là người đầu tiên tôi có thể tự quyết định quyền sống chết.

Thứ nhất, quyền sống chết của con người đều nằm trong tay tôi.

Lúc tiếng phanh xe vang lên, phản ứng đầu tiên của tôi là nắm chặt dụng cụ vẽ tranh trong tay mà không phải là né tránh.

Tôi tưởng rằng, tôi đã bất tỉnh.

Xung quanh lập tức bắt đầu vang lên những thanh âm ồn ào, hai nam sinh đang đánh lộn không cẩn thận mà đẩy tôi ra đường cái kia sợ đến mức không dám kéo tôi dậy, càng không ngừng khom lưng nói xin lỗi. Tôi liếc bọn nó một cái, đang muốn nổi giận, tay trái không biết bị ai kéo lên.

Ai vậy? Tôi cau mày vùng tay.

“Đừng nhúc nhích, tay cậu chảy máu rồi.” Giọng nói đó chính là Jung YunHo, tôi lập tức nhận ra khuôn mặt đó.

Tôi đụng phải xe hắn?

Lướt qua nhìn phía đằng sau hắn, phát hiện chiếc xe kia đúng là chiếc xe mà tôi đang theo dõi. Ban đầu nghĩ rằng đợi đến khi nào chạm mặt hắn rồi sau đó mới tiếp tục nghĩ biện pháp tiếp cận, mà hiện tại lại đụng phải.

Đây chính là vận mệnh? Tôi đột nhiên quá đỗi nghĩ đến câu này. Bất quá, thật sự vô cùng may mắn khi tôi đứng bên đường cái mà suy nghĩ, may mắn là tôi có thói quen suy nghĩ đến người. Còn hai cậu nam sinh phía sau kia, các cậu đánh lộn, không cẩn thận mà đẩy ngã tôi xuống đường thật đúng lúc.

Bây giờ tốt rồi, tiết kiệm được không ít thời gian.

“Có đau lắm không?” Thấy tôi không nói gì, hắn lại hỏi.

Tôi nhìn hắn, đột nhiên vàng sáng chợt lóe lên: tôi phải giả làm kẻ câm. Sáng kiến đột nhiên nảy lên khiến chính tôi cũng cảm thấy thật buồn cười, đang lúc tôi do dự là cuối cùng có nên mở miệng hay không, Jung YunHo lại lên tiếng.

“Cậu... không thể nói?” Hắn suy đoán hỏi.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy con người như đá vỡ chai của hắn.

Quên đi, tương kế tựu kế.

Tôi gật đầu, tận lực khiến chính mình thoát nhìn có chút đáng thương. Thông cảm, thương hại, nếu như hắn có nhiều thứ đó một chút, tôi liền có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Hắn lập tức đứng dậy đỡ tôi vào xe, thấy tôi nắm chặt dụng cụ vẽ tranh, lại đưa tay ra, “Tôi giúp cậu cầm cho.”

“Rất quan trọng sao?” Tiếp nhận dụng cụ vẽ tranh, hắn lại hỏi.

Tôi gật đầu.

Cái này không phải là giả dối, đừng nghĩ rằng tôi rảnh rỗi đi vác dụng cụ vẽ tranh sau lưng chỉ là làm bộ làm tịch, cũng đừng tưởng rằng sát thủ đều là toàn thân độc một màu đen, áo da đen, quần da đen, mắt kính siêu đen, tiếp đó tất cả đều lãnh khốc như vừa mới từ trong phòng đông lạnh bước ra. Đó là trong phim, ở ngoài đời, chúng tôi trong khi ăn uống ngủ nghỉ còn phải thỏa mãn dục vọng của chính mình. Đừng tưởng rằng tôi cái gì cũng không giỏi. Bức tranh của tôi thật sự đã từng được một người họa sĩ tán thưởng, nếu như không làm nghề sát thủ, có thể tôi sẽ suy nghĩ về việc trở thành họa sĩ không chừng.

Thấy tôi gật đầu, hắn cười rộ lên, thật ôn nhu.

Trong nháy mắt, một kết luận đầy quái lạ hiện lên trong đầu tôi: ông chú kia không phải vì cái tên nhìn trông đẹp mắt này nên mới muốn giết hắn chứ.

— Xem ra, người ta bảo uống nhiều zaleplon¹ sẽ dẫn đến việc tư duy không phát triển, thì ra là sự thật.

Tay trái chỉ bị thương ở da, bôi thuốc nhiều nhất là một tuần sẽ khỏi hẳn. Bất quá dưới sự chăm sóc của cha, bác sĩ vẫn ân cần bó thạch cao cho tôi, cũng dựa theo chỉ thị của cha mà đem tấm ảnh X-quang của cái xương bị nứt không biết là của ai ra đưa đến tay Jung YunHo.

Bộ dạng cau mày của hắn rất có bài bản, giống như đang tự hỏi toàn bộ chuyện khó khăn nhất trên thế giới, thâm trầm mà nghiêm túc. Không hổ là quý công tử của kiểm sát trưởng, vậy là phẩm chất tốt đẹp của người cha sợ rằng đã di truyền đúng chỗ.

Tay trái của tôi bị vướng bởi thạch cao, vừa nhìn liền trào lên nhiều cảm xúc.

Bác sĩ nghiêm túc tỉ mỉ nói tình hình thương tích của tôi cho hắn, thương ở đâu, có nghiêm trọng hay không, có nên làm phẫu thuật hay không, lúc nào thì có thể gỡ thạch cao, có thể có di chứng hay không, vân vân và vân vân.

“Có thể ảnh hưởng đến việc vẽ của cậu ấy không?” Cuối cùng cũng nhịn không được mà cắt ngang lời bác sĩ nói.

“Điều này...” Bác sĩ quay đầu nhìn tôi, “Ngài thuận tay nào?”

Tôi giơ tay phải lên.

“Vậy sẽ không có vấn đề gì cả, nhưng có thể bình phục tốt nhất, trong thời gian này chú ý đừng động vào nó.”

Tiếp theo lại bắt đầu nói về những việc cần chú ý, Jung YunHo nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng còn gật đầu. Rốt cuộc dặn dò đã hoàn tất, bác sĩ trước khi đi còn dè dặt nhìn tôi một cái, tôi hướng ông ta mỉm cười, ông ta sợ tới mức lập tức xoay người bước đi.

“Cậu có muốn gọi điện cho ba mẹ không?” Ngồi xuống ghế ở cạnh hàng lang bệnh viện, hần trưng cầu ý kiến tôi.

Tôi nhìn hần lắc đầu.

“Sợ bọn họ lo lắng sao? Không sao đâu, tôi sẽ giải thích cho.”

Xuống dưới đất mà giải thích à?

Tôi nén lại nụ cười lạnh và nhấn xuống sự kích động muốn mở miệng, nhìn bên cạnh lại chẳng thấy gì có thể đem ra viết. Vì vậy liền lấy điện thoại bắt đầu đánh chữ, sau đó đưa cho hần.

“Ba mẹ tôi đều đã qua đời rồi.”

Đây cũng là sự thật, tôi không cố ý dùng điều này để lừa gạt trái tim đầy sự cảm thông của hần.

“Như vậy a...” Hần xấu hổ đứng dậy, chợt hướng y tá xin giấy và bút.

“Vậy trong nhà cậu còn người nào không?”

”Không.”

“Vậy... cậu sống một mình?” Về mặt của hần có điểm ứ đọng, chuyện của tôi hiển nhiên đã vượt qua suy nghĩ phỏng đoán của hần.

“Ừ.”

Tôi quả thực là sống một mình, lâu lâu mới có thể chạy đến nơi ở của cha. Những lời tôi nói đều là sự thật, tôi cảm thấy mình hôm nay thật thành thật.

Hần không nói nữa, nhíu mày suy xét vấn đề. Về mặt này trông thật nghiêm trang, tôi lại bắt đầu cảm thấy thích thú.

Vậy thì, ngài cảm thấy mình nên làm gì đây, Jung thiếu gia?

Một tháng, một tháng sau, tôi có thể quyết định anh còn sống hay đã chết.

Anh chắc chắn sẽ không ngờ rằng, cái kẻ cầm điếu cầm dụng cụ vẽ tranh đã đụng vào xe anh là một sát thủ. Nếu như một tháng sau, tôi quyết định sẽ giết anh, ngay trước đó, anh có thể hay không cũng cau mày nhìn tôi.

Dùng vẻ mặt nặng nề mà nghiêm túc, còn có con ngươi như đá vỡ chai.

“Cậu xem như vậy có được không?” Xem ra kết quả của việc suy xét đã xuất hiện.

Tôi nhìn hần.

“Cậu dọn đến nhà tôi, thẳng đến khi tay cậu khỏi rồi mới thôi.”

Gì cơ?

Phỏng chừng là do vẻ mặt ngạc nhiên của tôi quá rõ ràng, hần lại tiếp tục giải thích: “Xe tôi đụng thương cậu, vốn phải có trách nhiệm. Hơn nữa cậu nói cậu chỉ sống một mình, bị thương thật sự là rất bất tiện.”

Này này, tùy tiện như vậy thực sự không có vấn đề gì sao?

“Cậu yên tâm đi... Dọn đến nhà tôi, tôi có thể chăm sóc cậu.”

Này... Quá dễ dàng rồi đấy.

“Cậu cảm thấy sao?”

Tôi cảm thấy? Tôi cảm thấy khóe miệng tôi đều co giật lên.

Jung YunHo, anh là một chú thỏ trắng to lớn, hay là cô bé quàng khăn đỏ đầy ngây thơ vậy?
Anh có biết cái gì gọi là dẫn sói vào nhà không?

(1) Zaleplon: Một loại thuốc an thần gây ngủ.

4. Chương 4

Trước hôm nay, điều tôi cần phải làm là nhìn tài liệu, sau đó giết người.

Giống như một cái máy, chỉ cần mở ra sẽ lập tức di chuyển, tắt đi liền ngừng lại, không chống cự, cũng chẳng nghĩ đến việc đó.

Tôi chỉ có quyền lợi dành cho tử vong, điều này khiến tôi có một lần cảm thấy mình là một con quỷ phản quan1, cầm sổ sinh tử nhìn thấy tuổi thọ của người nào đã đến hồi kết, liền dùng bút gạch lên tên của người đó, từ nay về sau trên thế giới đã bớt đi một nguồn hô hấp.

Nhưng sau đó tôi lại cảm thấy không giống —— tôi thậm chí còn chưa đợi đến khi tuổi thọ của người kia hao hết. Tôi phải giết hắn, để hắn chết, rồi từ nay về sau trên thế giới sẽ không còn tồn tại người này.

Tôi đang phá hỏng quy luật của tự nhiên, phá hỏng sinh mệnh của một người. Miễn là có nhiệm vụ, không cần biết có phải tự nguyện hay không, nếu tôi thành công, cũng đồng nghĩa với việc một sinh mệnh sẽ bị kết thúc.

Thế nhưng từ hôm nay trở đi, tôi lại có quyền lợi này.

Món quà thành niên mà cha cho tôi là một khoảng tự do: sau khi nhận được nhiệm vụ, tôi có thời gian một tháng để phán đoán xem người kia có đáng bị giết hay không.

Đầu tiên tôi rất sợ hãi, tiếp theo liền có chút phấn khởi, nhưng dần dần, lại có điểm sợ hãi.

Điểm ấy khiến tôi trở nên nghi hoặc. Nhớ không được có bao nhiêu lần, tôi nhìn một người ở trước mặt mình phun ra câu nói cuối cùng. Những lời mắng chửi cay độc, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy đã mất đi vẻ bừng sáng cùng với huyết sắc, ánh mắt ngập tràn thù hận cũng không khiến tôi cảm thấy sợ hãi, nhưng hiện tại, tôi lại sợ.

Tôi cho rằng mình đã quen với việc giết chóc, quen với tử vong, nhưng khi đột nhiên phải lựa chọn giữa sống và chết, điều đó lại khiến tôi bắt đầu cảm thấy hoang mang.

Không hoang mang cũng không được a, cái tên bị nhắm vào kia còn muốn sát thủ chuyển đến nhà của hắn nữa.

Quá bất thường rồi, ngay cả sát thủ cũng trở nên thật ngốc.

“Cái tên có trái tim biết cảm thông kia có đúng là quá nhiệt tình không vậy?” Ngày thứ hai, lúc ăn cơm, tôi nhin không được mà hướng cha phàn nàn.

“Có thể là do gia giáo quá tốt.”

“Chẳng lẽ con thoát nhìn trông thực sự đáng thương như vậy sao?” Nhắc cái thạch cao đầy vường bạn lên, tôi muốn ăn một bữa thật ngon a.

“Ừ.”

“Ừ cái gì hả?! Là do đầu óc của tên kia quá đơn giản thôi.”

“Thế nào, quyết định cưới nhé?”

“Cha đi chết đi...” Tôi chọn một miếng sườn lợn nửa đời chưa chín ném tới.

Cha vươn đôi đũa ra rồi kẹp lại, lại thả xuống rồi tiếp tục nướng.

“... Không thể kéo dài thêm một chút sao?”

“Hừm?”

“Một tháng a, có quá ngắn không?”

“Đối phương muốn ngay lập tức, cha cũng là nhìn thấy quá khứ vô cùng sạch sẽ của đứa nhỏ này, mới đưa ra thời gian hai tháng... Sau đó tăng tăng giảm giảm chỉ còn một tháng.”

“Thế thì vội làm gì?”

“Ồ, trước đây không phải sẽ không hỏi sao?”

“Trước đây đều là kẻ xấu mà, liếc qua thấy ngay nên không cần hỏi.”

“Vậy người này không phải?”

“Cha không phải đã từng điều tra qua, sạch sẽ như một tờ giấy trắng sao?”

“Không sợ cha lừa con?”

“Muốn gạt con còn phải chờ đến tận bây giờ?”

“Ngộ nhỡ trước đây đều là lừa gạt con thì sao, tài liệu của những kẻ đó nói không chừng đều là do chính cha bịa đặt lên.”

“Hừ, vậy có thể làm sao chứ, dù sao sinh mạng này của con cũng là của cha rồi. Hơn nữa...” Chọn một miếng sườn lợn thả vào trong bát mình, “Hai bàn tay của con đã sớm không còn sạch sẽ, ở đó mà còn đòi chơi trò trinh tiết liệt phụ làm cái quái gì?” Hừm, vẫn chưa chín, đặt trở lại rồi tiếp tục nướng vậy.

“Ha ha ha, sao cha lại dưỡng ra một đứa con như vậy nhỉ?”

“Hỏi chính cha đi.” Tiếp tục chọn sườn lợn.

“Sinh mệnh thật sự là của cha?”

“Nói nhảm thật nhiều.”

“Không hối hận?”

“Có cơ hội sao?”

Cha không nói nữa, híp mắt nhìn tôi mỉm cười, “Vậy thì một tháng, đến lúc đó, nếu như con cảm thấy không đáng để giết, thì không giết nữa. Tiền đặt cọc cha chỉ yêu cầu một nửa, nếu như không thành công, cha trả lại gấp năm lần.”

“Làm ăn sao?” Tôi chán ghét đứng lên.

“Chẳng lẽ không được à?”

“Ừm... Xem nào xem nào.” Buôn bán mạng người, không phải tôi cũng đang làm công việc này sao?

“Thế nào?”

“Còn có thể thế nào nữa... Dù sao cũng không phải tiền của con.” Chọn lấy một miếng sườn lợn lớn, thoải mái gặm ăn.

“Cha nói này, thỉnh thoảng con cũng nên học thế nào là kính trên nhường dưới đi.” Tôi lấy đi một miếng sườn lợn lớn nhất, cha hiển nhiên có chút bất mãn.

“He he, con sợ cha cắn không nổi chứ bộ.” Tiếp tục ăn.

Cha chỉ cười nhưng không nói, châm một điếu thuốc.

“Cha không ăn?” Tôi gấp miếng sườn lợn vừa nãy vẫn chưa nướng chín bỏ vào trong bát, nhìn thấy cha buông đũa rồi châm điếu thuốc lên.

“JaeJoong.”

“Hửm?” Cẩn sườn lợn, trả lời cha.

“Uống ít zaleplon lại, đừng tưởng rằng cha không nhìn ra.”

“Ặc...” Thiếu chút nữa là nghẹn, tôi vội vàng uống một ngụm nước. Rốt cuộc là nhìn ra ở chỗ nào? Không nên hỏi, tránh khỏi việc tự chui đầu vào lưới.

Quả nhiên là sói già, cái gì cũng không thể trốn khỏi con mắt của cha.

“Ban đêm vẫn mất ngủ?”

“Không, chính là thường xuyên nằm mơ.”

Cha phả ra một làn khói, nghe giống như đang thở dài.

Tôi chôn đầu xuống, tiếp tục gặm sườn lợn của mình.

Ngày thì suy nghĩ, đêm thì nằm mơ.

Cha biết tôi nghĩ cái gì, thậm chí còn biết tôi nằm mơ điều gì. đôi khi tôi không biết phải hình dung cảm tình của tôi đối với cha như thế nào, cha đã cứu tôi, tôi rất cảm kích. Cha bảo tôi làm sát thủ, tôi không biết có nên hận cha hay không.

—— Cha có bản lĩnh mang con bỏ trốn, sao lại không có bản lĩnh để con có được một cuộc sống bình yên?

Hay là, cha cũng cho rằng con không đáng?

(1) Phán quan: Chức quan phụ tá quan địa phương, xử lý công vụ thời Đường Tống, theo mê tín thì xem chức quan này là thuộc hạ của Diêm Vương, quyết định sự sống chết.

5. Chương 5

Giọng điệu của Jung YunHo khi mang theo âm mũi dày đặc, nếu như âm cuối không dừng lại đúng lúc thì nghe giống hệt như đang nũng nịu.

Lúc Jung YunHo ăn trông rất chuyên chú, chôn đầu quét sạch không chừa một miếng, vừa nhanh lại vừa nhiều.

Jung YunHo ngồi trên ghế sofa vừa xem TV vừa gửi tin nhắn, chỉ trong vòng vài phút là có thể ngủ gục ngay tức khắc, lay hoài cũng không tỉnh.

Khi tắm, Jung YunHo sẽ ngêu ngao hát trong phòng, bình thường ít nhất là ba bài, nhưng hát lại giống hệt nhau.

Lúc Jung YunHo ngủ, miệng sẽ hơi mở ra, đôi khi còn nghe thấy tiếng ngáy khe khẽ.

Có thể nói Jung YunHo là một người rất thân thiết chu đáo, bất ôn bất hỏa.

Jung YunHo làm việc rất thô bạo, bên ngoài lại khiêm tốn lễ phép.

Jung YunHo có tinh lực dùng hoài không hết, như thanh niên được ánh mặt trời chiếu rọi.

Jung YunHo nhảy rất giỏi, khi nhảy thì cả biểu cảm lẫn động tác đều hòa làm một.

Jung YunHo không thích nợ nhân tình, lại rất thích suy nghĩ vì người khác.

Tên gốc Jung YunHo, cha muốn thứ gì hần sẽ chuẩn bị tất cả; cha nghĩ không ra, hần sẽ thay cha nghĩ.

...

“Còn có cái gì nữa, chờ chút, để con nhớ lại đã.”

“Báo cáo theo thường lệ? Cha có thể tắt điện thoại không?”

“Không được! Phải kìm nén, không được nói một câu nào đã khiến con sắp chết tới nơi rồi, dù như thế nào thì cha cũng phải tiếp tục nghe.” Minh bị gặp họa, nói thế nào thì cũng phải kéo một người theo để chết chung chứ.

“Cha đâu bảo con giả làm kẻ câm đâu.” Cha vô tội nói.

“Cũng tại cái tên gốc kia cho là như vậy chứ bộ.”

“Con cũng có thể nói con không phải mà, ai bảo con nhìn người ta trông đẹp mắt quá, lập tức trợn tròn con mắt, nhất thời quên nói làm chi.”

“Cái gì a, hấn ngoại trừ trông cao một chút, dáng người nhìn được một chút, ngũ quan tinh xảo một chút, khuôn mặt nhỏ một chút thì còn có cái gì để nhìn cơ chứ?”

“Chứ không phải con đang quan sát à?”

“Ách... cũng phải ha... A a, phiền quá đi.”

“Cuống lên rồi sao?”

“Chán ngấy rồi.”

“Có nhìn thấy manh mối nào không?”

“Nếu như phải chọn ra một thanh niên xuất sắc nào đó, con nhất định sẽ bầu cho hấn một phiếu.”

“Ha ha ha ha.”

“Cười cái gì, là thật mà, ít nhất trong phạm vi mà con nhìn thấy, Jung YunHo hoàn toàn là một người tốt.”

“Còn phạm vi mà con không nhìn thấy thì sao?”

“Hấn trung bình một ngày rồi con chưa tới hai giờ, trừ khi hấn là Suppaman2 của làng Chim Cánh Cụt, ăn một miếng ô mai liền có thể biến thân.”

“Vậy, có muốn quay về không?”

“Thời gian không phải còn chưa tới sao, dù sao cũng phải có đạo đức nghề nghiệp chứ, chưa tới một tháng mà.” Ừm, làm người phải giữ chữ tín.

“Ngoan thật~~ Không hổ là đứa con giỏi giang của cha.”

“Ít buồn nôn đi... Nhưng mà hỏi một câu, tại sao lại muốn giết hấn.”

“Chúng ta gần đây mới đặt thêm một chính sách bảo mật vì khách hàng.”

“Bỏ phiếu chưa được hơn nửa, không được xác lập.” Hừ, tưởng tránh được con à, không có cửa đâu, “Nói mau.”

“Á... Nhìn kia, là người sao Hỏa đó.” Lái sang chủ đề khác thật không có trình độ.

“Người ở sao Diêm Vương con cũng không có hứng thú.”

“Thật là một đứa nhỏ không có khiếu hài hước mà...” Cha thở dài.

“Hừ...” Tôi cười lạnh, “Khai báo nhanh lên một chút đi.”

“Haiz, cha nợ con đền.”

“Quả nhiên là vậy, kiểm sát trưởng, gây thù hằn không ít nhỉ.”

“Đoán được rồi?”

“Phân nửa phân nửa, bất quá, sao cha lại nhận cái này? Theo lý thuyết, không phải mục tiêu chỉ là một người bình thường, không được săn bắn ở phạm vi bên ngoài sao?”

“Cha nợ nhân tình của người kia.”

“Hả?”

“Không phải chọn cho con sao? Giết hay không giết, tự con quyết định.”

“”Nếu như con không giết hắn thì sẽ có người khác đến phải không?”

“Con cảm thấy sao? Con trai độc nhất của người kia bị cha của Jung YunHo tự tay phán tử hình.”

“...Trực tiếp đi tìm kiểm sát trưởng kia sao?”

“Ông ấy muốn nhìn con trai duy nhất của mình chết đi, để tự mình nếm mùi vị bi thương và phần nô cùng với nó.”

“Biến thái...”

“Có chút mềm lòng rồi à?”

“Tên kia không phải là kẻ xấu...”

“Cho nên con cũng không cần phải giết hắn, hết thời gian liền quay về là được.”

“Ừm...”

“Thằng nhóc đó không nghi ngờ sao?”

“Kẻ ngốc đó a.” Tôi cười, “Ngay từ đầu đã không hề nghĩ tới chuyện này rồi.”

“Những người xung quanh thì sao?”

“Hắn sống một mình, bớt được không ít chuyện.”

“Nga, quả nhiên là như vậy a.”

“Là sao?”

“Cha con bất hòa.”

“Haiz, phim truyền hình à?”

“Năm ngoái mẹ thằng nhóc đó cùng đứa em gái bị bắt cóc, cả hai đều chết hết, vì sự kiện đó mà hai cha con trở nên bất hòa.”

“Nga... Thì ra là như vậy, bất quá không phải càng yêu thương lẫn nhau hơn sao? Người thân duy nhất mà.”

“Ai biết được? Mà nè, sao con ngày càng nhiều chuyện vậy.”

“Ách... Buồn chán, gần đây đang rất buồn chán mà.”

“Buồn chán thì buồn chán, nhưng đừng mất cảnh giác, vì cha không hi vọng kẻ đầu bạc phải tiến kẻ đầu xanh.”

“Cha rửa con a!”

“Là nhắc nhở. Được rồi, không nói nữa, bên này cha có việc rồi.”

“Đi luôn đi, con cũng phải ra ngoài rồi.”

Haiz, được rồi, nói vậy là đủ rồi, bây giờ lại tiếp tục bắt đầu làm kẻ câm.

Lấy thạch cao bọc lại, đến bệnh viện kiểm tra như lệ thường.

(1) Bất ôn bất hỏa: Không ấm không nóng.

(2) Suppaman: Nhân vật trong bộ truyện tranh Dr. Slump.

6. Chương 6

Đừng cố gắng đi suy đoán thế giới nội tâm của kẻ khác, đó là một cách làm không hề lý trí.

Không thể nhớ là câu nói đó nhìn qua ở đâu, bị suy nghĩ của chính bản thân tôi bóp méo thành: đừng tùy tiện đi đặt chân vào thế giới của kẻ khác, một khi dính vào, liền phải có trách nhiệm.

Về phần phải có trách nhiệm như thế nào, cụ thể tôi còn chưa nghĩ tới. Tôi vì linh cảm nhất thời của mình lúc thánh Joseph hiện lên, liền quên đi nghiên cứu kỹ.

Có thể tôi cũng nghiên cứu không ra.

Tôi không phải là nhà triết học, lại càng không phải là nhà ngoại giao. Những năm gần đây, thế giới của tôi ngoài trừ cha thì không còn bất kì ai khác, mà tôi cũng không thể giống như một người bình thường mà kết giao với kẻ khác.

Tôi là một sát thủ, phải ẩn trốn, tuyệt đối không thể bại lộ, phải thu mình lại, tuyệt đối không thể đường hoàng.

Tôi ngoại trừ giết người, còn phải bảo toàn chính mình.

Về phần trước khi trở thành sát thủ, có lẽ đã quên sạch rồi. Có một vài thứ lâu ngày, nếu như không nói, đi hay làm, liền sẽ quên mất. Cuộc sống cũng vậy, lệch khỏi quỹ đạo quá lâu, sẽ cách bình thường cũng ngày một xa hơn.

Jung YunHo đưa tôi tới một nơi, là nhà của hắn, nói chính xác một chút, là nhà của một mình hắn.

Tôi nhớ dân thường nhỏ nheo có nguyện vọng muốn dòm ngó gia đình quyền quý song song bắt đầu kỳ quái vì sao hắn không ở chung với người nhà của mình. Chẳng lẽ đây cũng là một bộ phận gia giáo, tôi luyện khả năng sinh hoạt một mình?

Nhưng tôi rất nhanh phát hiện, so với việc suy nghĩ những thứ này, điều quan trọng hơn là tiếp tục sự thật phải cùng tên kia chung sống với nhau trong một tháng. Cái này tốt rồi, tôi không dám đảm bảo chính mình sẽ không lộ nguyên hình vào một lúc nào đó.

Đối với cái tên không biết là một chú thỏ trắng to lớn hay cô bé quàng khăn đỏ, tôi lộ rõ bản tính ác lang của mình.

Thế nhưng sự thật chứng minh, tôi có thể chịu đựng rất giỏi, cái tên ngay cả khi tôi đang đi WC cũng phải can thiệp kia, khóe miệng của tôi vẫn còn có thể kéo lên một khoảng rộng, tạo ra một nụ cười đầy giả dối.

Chưa thấy qua một thằng con trai nào ngu ngốc như vậy, hể nghĩ đến điều gì, hắn đều có thể làm thay tôi. Ngay cả đi WC, tắm rửa, đi ngủ cũng còn phải chịu đựng sự quấy rầy của tên kia.

“JaeJoong à, tay cậu thuận lợi chưa? Có muốn tôi giúp không?”

“JaeJoong à, có muốn tôi giúp cậu chà lưng không?”

“JaeJoong à, nằm ngủ hướng này mới không đè đến tay.”

“JaeJoong à, JaeJoong...”

Tên của tôi vào ngày thứ ba liền tự động xóa mất họ, thứ tư ngày tiếp theo, cái tên gắn liền ở phía sau biểu thị sự lễ phép lúc gọi cũng chẳng còn nghe thấy nữa, thứ sáu còn thêm vào thán từ, ngay lúc tôi lo lắng chủ nhật có thể trở thành nickname thân mật hơn hay không, cái thằng con trai ngu ngu ngốc ngốc kia đã ngã xuống ngay trước mặt tôi.

Ngủ đến nửa đêm thức dậy uống nước, nhìn thấy cái tên ngã tại hành lang còn tưởng là hắn mộng du đến chỗ này rồi tiếp tục nằm ngay đơ. Tôi có thể cẩn thận nhìn một cái liền phát hiện bất thường, ăn mặc hoàn toàn chỉnh tề như thế, sao cả người lại toàn là nước.

Hắn cao hơn tôi, cũng khỏe mạnh hơn tôi. Nhưng may là ngày đó cả người hắn ướt sũng, còn sốt đến mơ màng màng nên chuyện tôi tháo thạch cao bên tay trái xuống rồi dìu hắn lên giường, hắn chắc chắn không biết. Tiện thể nói luôn, tôi còn vừa gọi vừa tát hắn một phát, xét thấy hoàn toàn không nhận được lời đáp lại, tôi nghĩ hắn cũng không biết gì.

Đổi ba bốn chậu nước, nhiệt độ vẫn không giảm, tôi định gọi xe cấp cứu, tôi cũng không muốn hắn cứ như thế mà chết vì bệnh. Cầm lấy điện thoại, chưa kịp nhắc lên, người phía sau đã mang theo thân thể nóng hừng hực bao phủ lấy tôi.

Tôi vô thức xoay người định động thủ, khuôn mặt sốt đến đỏ bừng của Jung YunHo cứ như thế mà dán vào. “Đừng... Đừng đi...”

Trong đầu tôi thầm kêu không ổn, thạch cao vừa gỡ xuống vẫn đang đặt tại một bên. Tôi nhìn một cái, xem khoảng cách, rồi chuẩn bị dịch tới.

“Đừng đi... Xin cậu...” Nói xong, khuôn mặt cọ lên cổ tôi, thật nóng.

Hắn có lẽ đã sốt đến mơ hồ, đối xử tôi như một người khác. Cũng tốt, phỏng chừng cũng không biết tôi đã tháo thạch cao xuống. Đang suy nghĩ, Jung YunHo dường như đã ngừng lại, thân thể trở nên nặng trĩu, tay lại ôm trụ tôi không buông.

“Thật nặng a...” Tôi nói thầm, một bên ôm lấy hắn.

“Hừm... hừm...” Bên tai truyền đến thanh âm nỉ non của Jung YunHo.

Thực nguy hiểm thực nguy hiểm, có lẽ không nên mở miệng.

Tôi lập tức khép chặt miệng lại, sau đó kéo cái con gấu không đuôi vô cùng to lớn đang ôm lấy tôi như ôm cái cây mà xô dịch đến bên giường. Thế nhưng tên đó ngã vào giường cũng không buông tay, sức lực to lớn khiến tôi một lần hoài nghi hắn là đang giả bệnh.

Không có biện pháp không có biện pháp. tôi bỏ cuộc trong việc giãy dụa, đưa tay cởi nút áo của hắn ra. Nếu cứ để quần áo ướt đầm mà ngủ một đêm như vậy, phỏng chừng khoảng cách đến cái chết sẽ thực sự không còn xa. Vừa cởi ra, Jung YunHo theo bản năng mà cựa một cái, đem thân thể dựa vào càng thêm chặt, trong miệng phát ra tiếng hừ hừ.

Áo đã được cởi ra, tiếp theo là quần. Tôi đưa tay tháo dây lưng của hắn ra, tháo đến phân nửa, Jung YunHo lại ôm tôi chặt hơn, tôi không có biện pháp để tiếp tục công việc, đành phải cố sức đẩy hắn ra một chút.

Jung YunHo động dậy thân thể, ngày càng áp sát vào.

“Anh là thằng ngốc... Ngã bệnh còn có sức lực lớn như vậy.” Thầm mắng vài tiếng, tiếp tục động tác trước đó, nhưng vô ý cảm giác được một bộ vị nào đó có phản ứng không bình thường.

Tôi dừng tay nhìn xuống dưới. Không phải chứ, sốt thành cái dạng này mà vẫn còn có phản ứng sao?

Liếc hắn một cái, đột nhiên cảm thấy bực bội.

Chết tiệt, tôi chỉ là một sát thủ, tại sao phải ở chỗ này cởi quần áo cho một thằng đàn ông, còn phải... Càng nghĩ càng cảm thấy tức tối, thẩn thảng giãy dụa, liên tục đẩy đẩy đá đá rồi đứng dậy, tiếp theo thuận thực đem cái tên kia cởi sạch sẽ, dùng tấm chăn gất gao bọc lại, rồi phủi phủi tay rời đi.

Mới vừa đi được vài bước, chợt nghe thấy tiếng gọi yếu ớt của Jung YunHo: “JaeJoong...”

Dự định lơ đi, không biết xấu hổ, tôi điếc rồi.

“JaeJoong...”

Gọi hồn à, tiếp tục phớt lờ.

“Đau... JaeJoong...”

Liên quan gì đến tôi, đáng đời.

“Đau a...”

Vậy đau chết luôn đi.

Sau đó, thực sự không còn thanh âm gì.

Một lát sau, tôi phản ứng trở lại. Thực sự không nháo nữa? Tôi nhìn lên giường, Jung YunHo thậm chí ngay cả động đậy cũng không.

Không thể nào!

Chạy tới xốc chăn lên, Jung YunHo phía dưới cuộn tròn giống như một con nhộng, run rẩy không ngừng.

“Này...” Tôi nắm lấy bả vai hắn, bài khai thân thể hắn.

“JaeJoong?...” Con người giống như đá vỡ chai bởi vì phát sốt mà trông có vẻ ẩm ướt không thôi, thoát nhìn như nước mắt còn lưu lại.

“JaeJoong...” Tay bị nắm lấy, cả người Jung YunHo cũng bắt đầu cuộn lại, “Tôi đau... Dạ dày đau...” Khoảng cách gần như vậy, toàn bộ hơi thở gấp gáp của hắn phả lên cổ tôi.

“Cậu đừng đi... Cho tôi ôm... một lúc là được rồi... một lúc thôi...” Hắn toàn thân đều run rẩy, ngay cả tôi cũng run lên.

“Một lúc... Chỉ một lúc thôi...” Hắn ngày càng ra sức ôm trụ lấy tôi, thật chặt, tôi cảm thấy hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Không có biện pháp, tôi đành phải đem hắn ôm vào trong ngực, thuận tiện đưa tay xoa lên lưng hắn.

Tôi nghe thấy hàm răng của hắn phát ra tiếng lập cập. Rất vang, tiết tấu rất loạn. Dần dần, tiếng hàm răng hắn run lên hình thành một thứ gì đó ở trên trái tim tôi mà không ngừng gặm cắn.

Lập cập lập cập lập cập lập cập.

Tôi ôm hắn, bất động, nói chính xác một chút là tôi không dám động. Tôi sợ tôi động một cái, hơi thở gấp gáp của kẻ kia liền đứt đoạn.

Đúng rồi, tôi còn nhớ tới một điểm. Jung YunHo là một tên trong lúc đau ngay cả một tiếng rên cũng không bật ra khỏi miệng. Hắn liều mạng cắn chặt lấy khớp hàm, sợ hãi nếu lên tiếng, cơn đau sẽ ủa ra.

7. Chương 7

Trên thế giới này có một loại người, trời sinh so với người khác cần phải có ý thức trách nhiệm hơn. Tuy rằng không đến mức bẩm sinh, lo trước cái lo của thiên hạ, nhưng bọn họ cứ suy nghĩ hết lần này đến lần khác, so với những kẻ khác còn nhiều hơn.

Càng nhiều thì càng giãy dụa, càng giãy dụa lại càng trầm trọng, tôi là chỉ tư tưởng của bọn họ. Tất cả đều phải quan tâm, tất cả đều phải lo lắng, tất cả đều muốn tự mình làm mới được. Một thì không nói, mà gánh vác cũng chẳng đi đến đâu.

Người như thế, mỗi khi đụng phải chuyện gì, công việc trước tiên chính là tự mình kiểm điểm. Bọn họ từ trước đến giờ cũng không bao giờ đi trách cứ người khác, thông thường trước tiên đều là từ trên chính mình tìm nguyên nhân, cuối cùng cho rằng lỗi lầm là của mình chứ không phải của người khác.

Bọn họ sẽ vì người khác nghĩ trăm nghìn đường lui, nhưng không tùy tiện cho chính mình một lối thoát. Chuyện gì cũng vui vẻ hướng về phía trước, trời sập cũng muốn gánh vác để người khác chạy trước. Thế nhưng trời đã sập rồi, ai cũng có thể chết đi, cho dù như thế, hắn cũng muốn chống lại, đến khi chính mình thực sự không thể nữa, mới buông tay.

Bọn họ chung quy cho rằng chính mình là người dưng cảm, bị lún sâu vào tư tưởng, việc cố gắng xoay chuyển tình thế cũng cho là bổn phận của mình. Mang theo sự dứt khoát, mang theo nghĩa vô phản cố mà muốn đi ở phía trước, vì những người ở phía sau mà vượt mọi chông gai, mở một con đường bằng phẳng.

Bọn họ cho rằng đây là khai hoang, vì bản thân, vì người khác, vì con cháu nghìn đời vạn đời sau. Bọn họ nghĩ rằng hạnh phúc nho nhỏ của bản thân có thể đổi lấy niềm vui sướng của bao nhiêu người, vậy nên khi nỗ lực, dù có đào tâm đào phổi, chảy máu chảy mồ hôi, nhất định không đổ lệ.

Như vậy là vĩ đại sao?

Rất may mắn, tôi không phải là người như thế.

Rất không may, Jung YunHo là người như vậy.

Lúc chiếc xe đụng phải tôi, hẳn có lẽ cảm thấy nếu như tôi có thể đem xe đụng hẳn một lần, mới có thể hòa nhau.

Lúc mẹ và em gái hẳn không được cứu sống, hẳn tình nguyện để chính mình cũng không được cứu sống, chết rồi mới hòa nhau.

Đáng tiếc.

Có một số việc, cuối cùng cũng không thể xem là như vậy.

“Đau không?”

Thấy tôi từ trong phòng bệnh đi ra, Jung YunHo chào đón hỏi.

Tôi lắc đầu, cộng thêm một nụ cười nhàn nhạt.

Đau cái rắm, tay cũng sắp che đến nỗi mẩn rồi này. Nếu tôi biết sớm hơn, tôi giả bộ nứt xương làm cái gì. Còn nữa, giả cầm làm cái gì chứ, cũng sắp nghẹn chết tôi rồi.

Thôi quên cái này đi, càng quá đáng hơn chính là Jung YunHo. Sáng sớm tỉnh dậy phát hiện tay trái tôi trống không, liền lập tức kết luận tôi là vì đem hẳn – người té xuống hành lang khiêng lên giường nên mới phải tháo thạch cao xuống. Nói ngắn gọn, tôi chính là vì cứu hẳn mà không thể không chịu đựng đau đớn nơi tay trái bị gãy xương, tuy rằng tôi không nói thể nhưng thương thế chắc chắn càng thêm nặng, vì vậy hẳn khẳng khẳng đưa tôi tới bệnh viện.

Aish, nếu như tôi có thể tỉnh lại trước khi hẳn mở mắt ra thì tốt rồi, như vậy sẽ ít việc xảy ra hơn. Thế nhưng, hẳn ngay cả điều này cũng ôm lấy, nói cái gì mà đều là bởi vì hẳn nắm lấy tôi không buông nên mới khiến tôi không có cách nào rời khỏi.

Tôi không nói gì, vả lại, vốn đang giả là kẻ câm thì có thể nói được cái gì. Tôi đành phải mỉm cười tiếp nhận, đồng thời nặn ra một nụ cười thoát nhìn có thể giống như là hiền hậu, từ đó biểu đạt rằng trong lòng tôi cảm thấy không sao.

Hẳn lại hiểu được, còn cười cười đầy ngại ngùng nói cảm ơn.

Hiểu rồi mà cảm ơn tôi... Hiểu rồi mà cảm ơn tôi?

Trời... xin hỏi có thể đánh hẳn không? Tôi không nhận được mà gào thét trong lòng.

“Bất quá, hôm qua tôi quả thực đã sốt đến mơ hồ, mơ mơ màng màng còn tưởng rằng cậu đang nói chuyện.” Jung YunHo bỗng nhiên nói.

Ách... Thiếu chút nữa là lộ tẩy rồi, sau lưng lén lút lau mồ hôi.

“Nếu như cậu có thể nói thì tốt rồi, tôi thật sự muốn nghe thanh âm của cậu.”

Thật lòng mà nói, tôi hát còn hay hơn anh nhiều. Tôi thầm tự sướng.

“Cậu từ nhỏ cũng không thể nói sao?”

“Ngã bệnh.” Tôi tùy tiện viết một lý do lên giấy ghi chép cho hẳn.

“Có thể chữa được không?”

“Không thể.” Anh quản nhiều như vậy để làm gì, Jung người tốt.

“Thật đáng tiếc... Bất quá, Thượng đế đã bù đắp cho cậu một đôi tay họa sĩ.” Tên kia là người theo đạo Kitô, chuyện gì cũng lời Thượng đế ra. Nhưng mà tôi vẽ đẹp thì liên quan gì tới Thượng đế chứ, ông ta chưa từng dạy tôi.

“Thực sự vẽ rất giỏi, em gái của tôi cũng thích vẽ, từ nhỏ đã nuôi chí muốn làm họa sĩ.”

“Thật sao, tôi muốn gặp mặt em ấy một lần.” Tôi viết loạt xoạt lên giấy, cuộc đối thoại nếu muốn tiếp tục thì phải tìm đề tài.

“Rất tiếc, em ấy đã qua đời rồi.” Vẽ mặt của Jung YunHo lập tức tối sầm.

Ách... Giẫm phải mìn rồi. Tôi lập tức lại viết xuống, “Xin lỗi.”

Hắn cười cười, không nói thêm điều gì nữa.

Sau này tôi mới biết được, Jung YunHo là người duy nhất sống sót trong vụ án bắt cóc làm khiếp sợ Hàn Quốc vào năm ngoái, hai người bị trói cùng là mẹ hắn và em gái, đã không thể tránh khỏi kiếp nạn.

Trải qua những việc như vậy, loại người giống như Jung YunHo, không tự trách mình cũng cảm thấy khó khăn. Huống chi, thân là đàn ông, tại sao trước khi được cứu sống, ở bên cạnh mẹ cùng em gái, lại không thể trái lại mà bảo vệ hai người?

Hắn lại ngày càng nghĩ không ra, càng nghĩ càng cảm thấy hối hận, càng nghĩ càng cảm thấy đau lòng. Tại sao chỉ có mình mình là người duy nhất sống sót, tại sao không cứu được hai người đó, tại sao không để mình cùng chết luôn đi.

Phỏng chừng hắn nghĩ đến mức tinh thần hỗn loạn, cũng không nghĩ ra được một nguyên do.

Kỳ thực có rất nhiều lúc, bản thân chúng ta khó bảo toàn, nhưng vẫn nghĩ làm sao để đi bảo vệ người khác. Lòng có dư lực không đủ, không thể lựa chọn.

Lúc tôi đang suy nghĩ về những điều này, tôi phát hiện mình không giống một sát thủ, mà dường như là một nhà triết học.

A, nhức đầu, cái ngày này mau kết thúc nhanh lên một chút thì tốt hơn.

May là chỉ có một tuần.

Cái tên bác sĩ kia rốt cuộc cũng có thể được tự do rồi. Mỗi lần thấy tôi đến, trong mắt ông ta không che giấu được thần sắc lo lắng và sợ sệt, dường như cũng sắp tràn ra. Có một lần, lúc đối thạch cao cho tôi, tay ông ta run rẩy không ngừng, tôi nhìn chưa xong, nhịn không được mà mở miệng nói: “Ngài đừng sợ, chuyện cũng chỉ có một tháng, xong xuôi ngài cứ như cũ mà sinh hoạt.”

Ông ta thực sự đã coi tôi là kẻ cầm, thôi được, người ta cũng sợ đến sắp khóc rồi. Nửa ngày mới thấp thỏm mà nói rằng: “Van cầu các anh... Tôi cái gì cũng sẽ không nói, nghìn vạn lần đừng hại người nhà của tôi...”

Tôi nhìn nhìn ông ta, đối với từ ‘hại’ mà ông ta dùng có chút canh cánh trong lòng. Làm cái gì vậy, giống như tôi quái vật không bằng. Hại? Ừ, đúng đúng, người bình thường xem ra quả thực là như vậy. Cái tên hại người, cái tên thương tổn con người, cái tên đáng phải xuống địa ngục. Đang chuẩn bị mở miệng, tên bác sĩ kia lại “phịch” một cái quỳ rạp trên mặt đất.

“Tôi thực sự sẽ không nói, tôi xin thề... Chỉ cầu các anh đừng thương tổn bọn họ, bọn họ đều là người vô tội... Tôi van cầu các anh...”

“Này này, dù gì ngài cũng là bậc trên, ngài làm như vậy tôi sẽ bị giảm thọ.” Nói xong, tôi kéo ông ta đứng dậy.

“Chỉ cần anh đáp ứng đừng thương tổn bọn họ, tôi cái gì cũng nguyện ý làm.”

“Được, tôi đáp ứng ông.” Chấp thuận thôi, chỉ cần tôi nói, tin hay không tùy ông.

“Thực sự?”

“Đương nhiên.” Bất quả tôi cũng sẽ không thương tổn bọn họ.

Nhận được lời hứa hẹn này, bác sĩ nhin không được niềm hân hoan cực độ mà khóc, vội vã đứng dậy tiếp tục bó thạch cao cho tôi.

Tôi nhìn bộ dạng còn vương lệ của ông ta mà cảm thán, đây chính là ràng buộc a, giữa thân nhân và thân nhân, giữa thân tình và thân tình. Đều là ràng buộc khó chia khó lìa, lôi kéo không buông, dứt hoài không dứt.

Bao nhiêu thứ tốt đẹp, cũng... bao nhiêu thứ hiểm có.

Không biết giữa nơi kiếp nạn kia, Jung YunHo có từng thỉnh cầu những người đó thả mẹ và em gái của mình ra, lấy chính mình làm giá tiền. Có thể cũng quỳ xuống, dập đầu khẩn cầu tận sức nói xin tha thứ hay không?

Nếu như biết mạng sống của Jung YunHo đang rơi vào nguy hiểm, cha của hắn cũng có thể có dáng vẻ như vậy hay không? Quỳ xuống khẩn cầu người khác, vứt bỏ thân phận địa vị, chỉ lấy tư thái của một người cha, đến khẩn cầu sự an toàn của con trai mình?

Nhưng cha đẻ của tôi, khi ông ấy dùng dao đâm vào thân thể tôi, ông có nghĩ đến những điều này hay không?

(1) Nghĩa vô phản cổ: làm việc nghĩa không được chùn bước.

8. Chương 8

Dựa theo chỉ thị, hôm nay tôi đã có thể tháo thạch cao xuống, đồng thời cầm lấy tấm ảnh X-quang mà không biết là của ai lên, phía trên là xương tay trái đã được thẩm tách hoàn hảo.

Hiếm lắm mới có ngày Jung YunHo không đi cùng như ngày hôm nay, lúc quay về, cước bộ của tôi ngập tràn sự hăng hái.

Đôi khi lơ đãng lại luôn luôn phát hiện ra rất nhiều chuyện to lớn, như bây giờ chẳng hạn, rất nhanh tôi liền phát hiện có kẻ không ngừng duy trì khoảng cách không xa không gần ở sau người mình, đường đi lại trước sau như một.

Có kẻ theo dõi. Điều này thật kỳ quái, chẳng lẽ đã bị phát hiện rồi sao? Tôi bắt đầu thả chậm cước bộ, tìm đúng thời cơ mà lật ngược vai trò — theo dõi lại.

Sau khi đi được vài con đường, tôi cho rằng đây chỉ là những kẻ bình thường, bọn họ sau khi đi vòng quanh theo tôi được vài lần liền trở thành mục tiêu theo dõi của tôi. Thật là, hại tôi căng thẳng vô ích. Bất quá, đạo hạnh mặc dù kém, nhưng vẫn có thể nhìn ra nguồn gốc, không phải cảnh sát, nhưng giống như tác phong nhất quán trước kia của sát thủ khi điều tra.

Thì ra là cùng nghề a.

Xác định sau khi đã cắt được đuôi, tôi chui vào một quán café rồi ngồi xuống, sau khi tùy tiện kêu một thức uống liền bật điện thoại gọi cho cha.

“Có cái đuôi a.”

“Nga, bên nào?”

“Ồ, tại sao lại hỏi như vậy?”

“Kỳ hạn sắp tới, nếu con vô tình giết thẳng nhóc đó, ông chú chân thọt sẽ chuẩn bị bày mưu khác cao hơn.”

“Đừng mang hấn ra chơi đùa như vậy.” Cô gái bưng đồ uống tới bị ngữ khí lạnh lùng của tôi làm cho hoảng sợ, “Thời gian chưa đến, vẫn chưa tới phiên bọn họ la lối om sòm.”

“Đừng nóng vội, chỉ là nhìn tình hình, trước khi thời gian chưa tới, sẽ không động thủ.”

“Không sợ rút dây động rừng?” Kiểm sát trưởng ba ba thì quên đi, Jung YunHo cũng không phải một loại người đơn giản. Bất quá, tại sao vẫn chưa từng nghi ngờ tôi dù chỉ là một chút, tôi vẫn nghĩ không ra.

“Đó chính là chuyện của bọn họ. Thế nào, khi nào trở về cha cho con đón tiếp nhé?”

“Vẫn còn một tuần.”

“Được a, cha chờ con trở về.”

Cúp điện thoại, một hơi uống hết thức uống. Tôi bước ra khỏi quán café, vòng hướng đường xa bước về.

Mở cửa phát hiện Jung YunHo ngồi ngây người ở một bên, trước mắt là bức họa mà tôi hoàn thành mấy ngày hôm trước.

“Về rồi à, tay thế nào, bình phục tốt không?”

Tôi gơ tay trái lên, đem tấm ảnh X-quang đưa cho hấn.

Jung YunHo nhìn nhìn, ý bảo tôi qua đây ngồi xuống. Tôi đi rồi ngồi xuống cạnh hấn, sau đó chỉ chỉ bức họa của tôi.

“Tôi muốn nhìn một chút.” Hấn cười cười, dường như có điểm mệt mỏi, “Tuần tới là lần kiểm tra lại cuối cùng đúng không?”

Tôi gật đầu.

“May là bình phục khỏe mạnh...” Hấn nhẹ nhàng cầm tay trái tôi lên, bật cười.

Là ảo giác sao? Làm sao lại cảm thấy bộ dạng của hấn dường như rất cô đơn.

“JaeJoong a, cậu sống ở đâu vậy? Có thể nói cho tôi biết không... Sau này tôi có thể đi tìm cậu chứ?”

Rồi việc tới ôn chuyện cũ à? Sát thủ không làm những chuyện này.

Lấy sổ ghi chép viết địa chỉ lên. Tôi rất thành thật, đây chính xác là địa chỉ nhà tôi, bất quá nhiều năm trước, vẫn chưa xảy ra một sự kiện với gia đình của một học sinh trung học Kim JaeJoong bình thường.

Thế nhưng ở nơi đó, mãi mãi không tìm được Kim JaeJoong. Hơn nữa, mà còn thể sống đến lúc này sao?

“Nói thật là, tôi lo lắng việc cậu phải ở một mình... Nếu như sau này có cần cái gì, cứ tới tìm tôi, chúng ta... cũng xem như là bạn bè đúng không?”

Tôi nhìn hấn mỉm cười. Thì ra anh kết bạn như vậy sao?

“Thật kỳ lạ, cậu rõ ràng không thể nói, nhưng lại luôn khiến tôi có cảm giác giống như cậu có thể nói vậy.”

Cảm giác không sai, tôi nói năng rất lưu loát.

“Cậu không có thanh âm nhưng bao giờ cũng cười đến thông hiểu như vậy... Giống như toàn bộ thế giới cậu đều có thể nhìn và hiểu được.”

Haiz, cái này là ảo giác ảo giác, tôi cười là bởi vì tôi tự mình chuốc lấy cực khổ – giả làm kẻ câm, ngoại trừ về mặt này, chẳng lẽ anh còn hi vọng tôi khóc? Quả thực, đôi khi nhìn bộ dạng trở nên ngốc nghếch của anh, lại không thể mở miệng chữ được, tôi liền muốn khóc.

“Tại sao vậy, JaeJoong? Cậu luôn luôn mỉm cười khoan dung như vậy, luôn luôn...”

Không có a... Nụ cười của tôi rõ ràng rất gian ác. Aish, khóe miệng thiếu chút nữa là cong lên rồi.

“Bức họa của cậu cũng ôn nhu như vậy, trong ôn nhu mang theo đau khổ... Tôi từng nghe người khác nói qua, chỉ người có nội tâm phong phú mới có thể vẽ ra loại tranh này.”

Ai nói vậy, lộ mặt ra rồi đấu với tôi mau, tôi không đánh tàn phế thằng đó là không được... Tôi là sát thủ, không phải là họa sĩ đầu Jung thiếu gia.

“JaeJoong... Tôi có thể ôm cậu không?”

Hả?

Về mặt của tôi trong nháy mắt không điều khiển được, Jung YunHo xấu hổ giải thích: “Cái đó, chính là ôm... Giống như bạn bè... ôm một chút.” Hay thật, vậy mà còn đỏ mặt.

Nhìn tôi không có phản ứng, hấn lại thì thào: “Haiz, quên đi... Tôi nói đùa thôi.”

Tên này thích tôi sao? Nhìn bộ dạng hấn ngồi ở bên cạnh giống hệt như chịu ủy khuất, tôi liền bắt đầu nghĩ loạn trong đầu. Nếu như thực sự là như vậy, cái tin đồn ‘Gia đình họ Jung – thiếu gia YunHo yêu một người đàn ông’ này có thể bán được bao nhiêu tiền?

Tôi vừa tính toán trong đầu vừa nhìn bên mặt hoàn mỹ của Jung YunHo.

Haiz, quên đi quên đi, ôm một chút cũng không mất miếng thịt nào, dù sao cũng phải rời khỏi rồi, nói không chừng chính là vĩnh biệt.

Tôi xích tới, vươn hai tay đem hấn ôm vào trong ngực. Hấn đầu tiên là run lên, sau đó mới chậm rãi đặt tay lên lưng tôi.

“JaeJoong...” Thanh âm này hoàn toàn là đang làm nũng.

Tôi đan ngón tay vào nhau, xem như là câu trả lời. Không được nói thật đúng là đau khổ a.

“JaeJoong... Khi cậu đi rồi, lúc đó chỉ còn một mình tôi.”

Quay về đi, người cha làm kiểm sát trưởng của anh vẫn khỏe mạnh mà.

“JaeJoong a...” Hấn động đậy, đem khuôn mặt chôn xuống cổ tôi.

Tiếp tục đan ngón tay, không được nói thực sự rất đau khổ.

“Mẹ... Em gái... Tất cả đều không có ở đây, cậu cũng phải đi rồi...”

Đã nói là cha anh vẫn khỏe mạnh rồi mà.

“Tại sao lúc đó cha chỉ chọn cứu tôi chứ... Tại sao lúc đó chỉ có một mình tôi có cơ hội cứu sống lớn nhất cơ chứ...”

Điều này... Tôi làm sao biết được. Có lẽ là trong lúc nguy nan, phán đoán cha anh làm ra có thể là chuẩn xác nhất, cũng là vô tình nhất.

“JaeJoong... Nếu như tôi chết đi thì tốt rồi... Như vậy sẽ không còn lại một mình tôi nữa...”

Này, anh rốt cuộc có nghĩ rằng mình có cha không vậy?

“Chỉ còn một mình tôi...”

Cổ một trận ẩm ướt, Jung YunHo khóc.

Tôi nhắm mắt. Này, làm cái gì vậy, đừng khóc chứ...

Hấn ôm chặt lấy tôi, thân thể tôi cứng ngắc, không dám động đậy.

“JaeJoong...” Thanh âm của hấn nhenh lại, ôm thân thể của tôi mà run lên chậm chậm. Thân thể của tôi cũng run lên theo hấn, dao động đến trái tim, tiết tấu bị xáo trộn vài nhịp.

Tôi nhớ tới nhiều năm trước, cha cũng ôm tôi như thế này, tôi chôn đầu vào cổ ông ra sức khóc nhưng một chút thanh âm cũng không phát ra. Tay ông nhẹ nhàng xoa lên lưng tôi, vừa ở bên tai tôi nói không sao, không sao, không sao cả.

Ôm Jung YunHo, tôi cũng học dáng vẻ của cha mà xoa lên lưng hấn. Tôi cũng muốn nói không sao, không sao cả.

Nhưng không thể mở lời.

9. Chương 9

Con người dưới tình huống nào mới có thể đề cao cảnh giác?

Kỳ thực trong cuộc sống bình thường, những phòng bị này đơn giản chính là dùng khi phòng cháy, phòng trộm và phòng lừa gạt. Cuộc sống không phải kịch truyền hình, đám đá lẫn nhau, tao lừa mày gạt là gia vị, trước khi chưa trở thành món chính, vẫn cần tâm đề phòng hoàn mỹ không hơn.

Kỳ thực tôi cảm thấy Jung YunHo rất đáng thương, trong khi phòng cháy, phòng trộm và phòng lừa gạt, hắn còn phải phòng lòng người. Vốn là một người thanh niên tốt, cơ áo không lo, tiền đồ như gấm, nhưng dù sao cũng phải cần cẩn dục dục mà nhìn xung quanh.

Không ai có khả năng lựa chọn nơi mình sinh ra, hắn sống trên vị trí đầy vinh quang, sáng rực mà chói mắt, đồng thời cũng vạch trần sự hắc ám ở phía trước của bản thân. Chính nghĩa cùng tà ác luôn đối lập, cũng luôn cùng tồn tại. Ai tới giữ lấy sự cân bằng hoang đường kia, người đó đều phải trả một cái giá thật đắt.

Hắn không phải người đứng ở đỉnh cao, nhưng không thể không thành người như vậy. Con trai quan lớn viêm kiểm sát tối cao của thủ đô, khi hắn đã hiểu được thân phận này đối với hắn có ý nghĩa gì thì cùng lúc đó, ánh sáng cùng hắc ám cũng hướng hắn vươn tay.

Chạy cũng không chạy được.

Đóng ngăn kéo lại, tôi nhìn nhìn chiếc điện thoại di động. Sau khi ăn cơm xong còn có một khoảng thời gian, tôi có nên đi hướng Jung YunHo nói lời tạm biệt không? Có thể thêm một câu ‘Non xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này còn gặp lại a, sau này còn gặp lại’ hay đại loại như vậy không?

Nếu không thì ôm hắn lần hai vậy? Tên kia dường như rất thích loại cảm giác dễ chịu này.

Lúc tôi đang không ngừng nghĩ đến các kiểu câu chào tạm biệt, Jung YunHo đột nhiên phá cửa đi vào.

Ngẩng đầu trừng hắn, đến mức như thế sao? Cửa nhà mình cũng phá được. Cái nhìn này, liền vừa vặn nhìn thấy đôi mắt đỏ hồng mang theo khuôn mặt lai giả bất thiện của hắn bước tới gần tôi.

Sao vậy, chẳng lẽ đã bị phát hiện rồi?

Phản ứng đầu tiên của tôi là đứng dậy, không vết tích mà bày ra tư thế đứng song song.

“JaeJoong, đi theo tôi.”

Hả, cái gì?

Không chờ tôi phản ứng lại, hắn đã một phát kéo lấy tay tôi.

Này này, chờ một chút a.

Jung YunHo một thân cây mạnh, không nói hai lời kéo tôi đi ra ngoài. Tôi còn chưa nắm rõ được tình hình, lại bị hắn nhét vào trong xe, cài dây an toàn rồi nổ máy xe mui trần mà lái đi.

“JaeJoong a, cậu đừng hoảng, đợi lúc nữa rồi tôi sẽ chậm rãi giải thích cho cậu.” Hắn một bên lái xe, một bên đối tôi nói.

Tôi thật ra không hề hoảng. Trái lại Jung YunHo mới như vậy, hô hấp cũng bất ổn, cánh mũi phập phồng mang theo thanh âm thở gấp nhỏ nhoi. Trong chốc lát lại giống như không cam lòng mà đem toàn bộ hơi thở bên trong xoang mũi phun ra, tiếp tục hít vào từng cơn từng hồi.

Người này làm sao vậy? Lẽ nào...

Tôi vừa suy nghĩ vừa quay đầu nhìn Jung YunHo, lông mày của hắn nhíu lại quá chặt, trong ánh mắt lại mập mờ lộ ra tâm tình không biết là gì. Giống như rất phấn nộ, lại giống như rất bất lực, giống như rất đau khổ, lại giống như rất lạnh khốc.

Hôm nay thực sự là ngày cuối cùng, ông chú chân thọt kia vẫn chưa có hành động gì sao? Không đúng, theo lý thuyết, cha đã tự mình hủy bỏ việc giao dịch trước kia rồi, ông ta hẳn là đang án binh bất động. Bội ước? Không có lá gan lớn như thế đâu nhỉ? Bất quá nói không chừng, con giun xéo lăm cũng quẩn, nếu như ông ta khẳng khái muốn làm, phản đối cũng không thể ngăn được.

Đã không kìm nén được mà muốn hạ thủ rồi sao?

Bất quá, thời gian vẫn chưa tới, trước khi ngày hôm nay kết thúc, Jung YunHo vẫn là con mồi thuộc về tôi.

Đáy lòng nổi lên một tia cười lạnh.

Sát thủ cũng có tôn nghiêm, nếu ai muốn tại hang sói mà đoạt lấy thức ăn, người đó cũng đừng mong toàn vẹn trở về. Trước lúc đó, ai cũng đừng nghĩ muốn đụng vào hắn ta.

Ai cũng đừng nghĩ.

Từ lúc bước vào khách sạn đến giờ, Jung YunHo vẫn ngồi trên sofa, không nói một lời.

Tôi cảm thấy khát nước, đứng dậy rót một ly nước uống. Sau đó, lại rót một ly đem tới đưa cho Jung YunHo.

Giả cầm rất mệt đúng không? Thế nhưng tôi lại tràn đầy cảm xúc. Tôi bưng nước ý bảo hắn uống, Jung YunHo tiếp nhận rồi nhấp một chút, giống như bệnh nhân đang truyền nước biển, chỉ làm ướt môi, cũng không uống hết.

Chẳng lẽ còn muốn tôi dứt anh uống? Đoạt lấy ly nước ở trong tay hắn rồi lắc tới lắc lui, tên đó lại ngắc đầu, vẻ mặt nhìn tôi đầy trầm trọng.

Quên đi, không uống thì không uống, chẳng có việc gì làm như tôi đang ức hiếp anh cả.

“JaeJoong à...” Hắn đột nhiên thở dài một hơi, “Có người muốn giết tôi...”

Nga?... Quả nhiên a.

Anh cũng đã biết rồi. Thế là tốt, rút dây động rừng thôi.

Tôi đặt ly nước xuống rồi nhìn hắn. Vì phải tỏ vẻ lo lắng nên còn đặc biệt cau mày lại.

“Cậu đừng sợ... Không sao đâu.”

Vẻ mặt của tôi giống như đang sợ sao? Vả lại, tôi sợ cái gì, cũng không phải giết tôi.

“Tôi... không sao đâu...” Hắn nhìn tôi, cố gắng nặn ra một nụ cười, đôi mắt như đá vỡ chai phủ kín một tầng ẩm đạm.

Tôi không thích nhìn đôi mắt xinh đẹp của hắn mất đi vẻ rực rỡ như bây giờ, vì vậy tôi thực sự cau mày nhìn chăm chăm vào hắn.

Anh đang sợ sao?

Mạng sống của chính mình đột nhiên bị một người không rõ đe dọa. Rõ ràng chuyện gì cũng không làm, cuộc sống yên ổn, tách biệt khỏi sự tranh chấp của thế tục, lại không biết lúc nào sẽ bị người giết chết.

Nguy hiểm và hoảng sợ cùng lúc đánh tới, rõ ràng đã biết, nhưng lại không thể nắm lấy, khiến cho con người cũng sắp phát điên.

Tôi đi tới trước mặt hắn rồi ngồi xổm xuống, nhìn hắn cười cười, đưa tay vò vò tóc hắn. Nga, cảm giác thật tuyệt, lại vò thêm vài cái nữa.

Đừng lo lắng. Ít nhất trước hôm nay, không ai có thể đụng vào anh.

Hành động của tôi khiến Jung YunHo ngây người. Bộ dạng hần há to miệng trông ngu ngốc mười phần, cộng thêm mái tóc bị tôi vò đến xù lên không ít, nhìn đáng vẻ kia, tôi nhin không được mà cười rộ lên.

“JaeJoong...” Hần cũng cười, nhưng dần dần không còn nghe thấy tiếng nữa. Nửa ngày sau, hần một lần nữa mở miệng nói rằng: “Cậu tạm thời ở lại đây đi, rất an toàn... Mục tiêu của bọn họ là tôi, chỉ là một mình tôi... Tôi không muốn liên lụy đến cậu.”

Ách, anh sẽ không liên lụy đến tôi.

“Có thể chờ chuyện này đi đến hồi kết rồi mới quay về không? Tôi sợ cậu ở một mình sẽ xảy ra chuyện gì đó.”

Tôi không sao, anh nên lo lắng cho chính mình đi.

“Cậu dù sao cũng sống một mình... Hiện tại cứ coi như là chuyển đến một nơi khác đi. Trong nhà cậu có vật quan trọng nào không? Có muốn tôi giúp cậu đi lấy không?”

Này này, hiện tại là lúc phải lo lắng cho chính mình chứ.

“Được rồi, hôm nay cậu có đi làm đợt kiểm tra cuối cùng không? Bác sĩ có dặn dò điều gì không?”

Ông ta cảm tạ trời đất vì rốt cuộc cũng có thể thoát khỏi tôi. Cái đó, tôi nói...

“Cậu có đói bụng không, có muốn ăn cái gì không?”

Không, cái đó...

“Không có việc gì, cậu cứ như bình thường đi, cần ăn thì cứ ăn, mệt mỏi thì nghỉ ngơi... Thực sự, rất an toàn, cậu tin tưởng tôi.”

Sao?

“Tôi... lần trước nhìn mẹ và em gái chết ngay trước mặt mình... Tôi không cứu được hai người họ... Không, tôi vốn đã khó bảo toàn được bản thân rồi... Ha ha...”

Khó bảo toàn bản thân a, quả thực có điểm...

“Tôi sẽ bảo vệ cậu, JaeJoong cậu đừng sợ... Lần này, tôi sẽ không để bất kể kẻ người nào chết đi.”

Này, Jung YunHo anh...

“Cậu tin tưởng tôi, tôi bảo vệ cậu... Tôi sẽ bảo vệ cậu.”

Này, tôi nói...

“Cậu đừng lo lắng, tôi...”

Rốt cuộc cũng không nhin được nữa rồi. Một phát ôm lấy cổ Jung YunHo, ngăn cản hần tiếp tục dong dài.

“JaeJoong? ...”

Tôi chưa từng muốn đánh một người như vậy. Nghe Jung YunHo một hơi tôi sẽ bảo vệ cậu, đừng sợ, tin tưởng tôi... A a, tôi cảm thấy thật phiền lòng. Phiền a, anh mau câm miệng lại đi. Nhưng mà xét thấy một quyền đó của tôi có thể sẽ gây tai nạn chết người, vì vậy tôi quyết định ôm lấy hần. Cho dù thế nào, trước tiên phải ngăn cản ngọn nguồn của âm thanh đó rồi hăng nói, ý nghĩ đều bị trộn lẫn với nhau rồi.

“JaeJoong...”

Aish, anh đây, thực sự là một thằng ngốc sao?

Người nguy hiểm là anh đó Jung YunHo, tại sao anh mở miệng ngậm miệng đều là nói tôi không vậy? Anh bảo vệ tôi làm gì, kẻ bọn họ muốn giết là anh. Anh chỉ cần bảo vệ tốt chính mình là tốt rồi, quân tôi làm cái gì.

“JaeJoong...” Jung YunHo ôm chặt lấy tôi, “Tôi sẽ bảo vệ cậu... Tôi quyết không để cho bọn họ thương tổn cậu.”

Thương tổn?

Rốt cuộc là ai thương tổn ai? Anh không biết sao? Tôi cũng là sát thủ, tôi cùng bọn họ giống nhau, vì tiếp nhận nhiệm vụ này nên mới tới gần anh. Tôi là tới để quyết định xem có nên giết anh hay không, anh phải nghĩ đến tôi như vậy để làm gì? Để làm gì a!

“JaeJoong...” Thanh âm vô cùng ôn nhu của hắn vang lên.

Tôi đột nhiên đẩy hắn ra.

“JaeJoong?”

Loạng choạng tới gần, trước khi hắn phản ứng, hôn lên đôi môi đang chuẩn bị hé mở.

Đừng hỏi tôi tại sao, đây là di chứng của Zaleplon, nó làm thần chí của tôi trở nên mơ hồ.

(1) Lai giả bất thiện: Người tốt thì không đến.

10. Chương 10

Tôi lại mơ thấy giấc mơ đó.

Vẫn không thể chạy trốn, nơi đó giống như một mê cung bị niêm chú, tôi hoàn toàn bị bao vây ở bên trong, không tìm được lối thoát.

Trong lúc tôi đang vội vã tìm xung quanh, tôi nhìn thấy Jung YunHo.

Sao hắn lại ở nơi này? Tôi ở trong mơ cũng đang suy nghĩ vì sao hắn lại ở trong giấc mơ của mình. Nhưng tôi quả nhiên không được nhiều như vậy, một phát kéo lấy hắn, nói cho hắn biết rằng tôi không ra được.

Tôi nói thật lâu, cuối cùng là gào lên, nhưng hắn không hề nghe thấy.

Trên thực tế, ngay cả chính tôi cũng không hề nghe thấy. Cuối cùng tôi bỏ cuộc trong việc nói, bắt đầu nắm lấy vai hắn rồi ra sức lắc, nhưng hai mắt của hắn cứ nhìn về phía trước, vẫn chưa từng xoay qua nhìn tôi.

Hắn không nhìn thấy tôi.

Nói chính xác một chút là hắn căn bản không cảm giác được sự tồn tại của tôi.

Tôi càng thêm lo lắng, giấy giữa muốn tỉnh dậy.

Nhìn trần nhà xa lạ sững sờ vài giây, lại quay đầu nhìn thấy khuôn mặt của Jung YunHo gần trong gang tấc.

Hắn ngủ rất say, toàn bộ hơi thở đều phun lên mặt tôi. Nóng nóng, ngứa ngứa. Rất mềm mại.

Chậm chạp đứng lên, liên lụy đến một bộ vị phía sau nào đó, đau đớn lập tức khiến tôi trong nháy mắt thanh tỉnh được vài phần. Đảo mắt nhìn Jung YunHo vẫn đang nằm ngủ say ở bên cạnh, tôi đá hắn xuống giường rồi giẫm lên hắn mấy phát. Bồi hồi được nửa ngày, cuối cùng cũng bỏ cái tư tưởng đấu tranh đi.

Nếu đã tỉnh lại, hà tất còn lưu luyến?

Đã đến giờ rồi, nhanh chóng đem bản thân từ trong giấc mộng đau đớn triền miên mà gọi dậy.

Trước khi đóng cửa lại, tôi nhìn Jung YunHo một cái.

Nếu như đây không phải là lần cuối cùng nhìn thấy anh, lần tiếp theo, ít nhất cũng mong rằng anh còn sống.

“Không nghỉ ngơi tốt? Con xem hai con mắt gấu trúc này, chặc chặc.” Cha đưa tay xoa lên khuôn mặt tôi.

“Bọn chúng cũng xem như là một bộ phận trong cơ thể con, xin đừng tùy tiện ghét bỏ.” Gạt tay ông ra, “Con nói này, đã để người ta phát hiện ra rồi, ông chú chân thọt dự định làm sao?”

“Kiên nhẫn a, ngày giỗ con của ông ta sắp đến rồi, nói muốn đem Jung YunHo chôn cùng.”

“Nga...” Biểu thái biến thái, tôi ở trong lòng chửi bới.

“Thế nào, lo lắng?”

“Lạc đề rồi.”

“Không nữa?”

“Không đáng nói.”

“Không có giải thích rõ a... Thời gian một tháng nảy sinh tình cảm rồi?”

“Có chút đáng tiếc, thế thôi... Cái tên ngu ngốc a...” Tôi nằm ngả lên ghế sofa, “Ngủ, xin cứ tự nhiên.”

Cha cười cười, đứng dậy đi ra ngoài.

Đem tay vát lên trán, muốn ngủ nhưng ngủ không được.

Cái tên ngu ngốc đang làm gì vậy nhỉ? Vừa mở mắt, phát hiện không nhìn thấy tôi nữa, chắc chắn sẽ vội vã đi tìm tôi. Trước kia biết đem số điện thoại của mình đưa cho tôi, cũng không hỏi xem số điện thoại của tôi là gì. Không biết ngày thường tôi cùng người nào tới lui, đi đâu cũng không biết, chỉ biết một cái tên... Sao hẳn lại ngốc như vậy a, cái gì cũng không biết, cái gì cũng khó hiểu, lại còn dám nói thích.

“JaeJoong à.”

Thanh âm ngọt dịu vẫn quấn quanh bên tai.

“JaeJoong.”

Ngón tay xương gầy khẽ lướt qua tai.

“JaeJoong.”

Nụ hôn rơi trên người vẫn mang theo độ ấm.

“JaeJoong à...”

Không ngại rườm rà mà một lần rồi lại một lần nữa gọi tên tôi.

“JaeJoong.”

Hai cánh tay thon dài mạnh mẽ vòng quanh, ôm thật chặt.

“JaeJoong.”

Thanh âm thở dốc còn vang lên bên tai.

“JaeJoong.”

Xúc cảm của thân thể còn lưu lại nơi đầu ngón tay.

“JaeJoong, tôi thích cậu.”

Giọng nói nhẹ nhàng quanh quẩn, hết sức cảm tình.

Thích cái đầu a. Jung YunHo, anh còn hi vọng tôi sẽ đáp lại sao?

Ý thức mơ màng, mắt cũng cảm thấy mỏi. Ngủ không được, thẳng thắn xoay người ngồi dậy, thấy máy theo dõi chưa tắt đi, cha đang ngồi cùng người nào đó trò chuyện. Tôi điều chỉnh chế độ zoom của máy theo dõi, đem màn hình kéo gần lại một chút.

Nga, thì ra là ông chú chân thọt kia.

Ông ta là tới lấy tiền? Tôi nhớ cha từng nói phải trả lại gấp năm lần.

Nhưng ông ta lại đem một cái hòm có thể tích khổng lồ đưa tới trước mặt cha, sau khi mở ra, tôi nhìn thấy bên trong là một chồng đồ đạc đầy ngăn nắp.

Tôi đột nhiên rất hối hận khi tôi không lắng nghe ý kiến của cha vào bữa cơm sáng rằng không nên uống Zaleplon, loại thuốc ngủ này sẽ ảnh hưởng đến trí nhớ. Nếu không, sao tôi lại quên mất, ông là một trong những sát thủ đứng đầu toàn bộ Đông Nam Á?

“Còn nhớ rõ trước kia cha đã từng nói với con lời gì không?”

“Cha từng nói rất nhiều, cụ thể là câu nào?”

“Không giết kẻ không ác.”

“Nga, nhớ kỹ nhớ kỹ, cha đưa tín ngưỡng cho con mà.”

“Vậy vì sao lại nhận tiền của ông ta?”

“Bởi vì người ông ta trực tiếp tìm là cha.”

“Cha muốn giết Jung YunHo?”

“Nguyện vọng của khách hàng rất mãnh liệt đó.”

“Tại sao?”

“Bởi vì cha cũng là sát thủ a.”

“Cha đã từng nói không giết người tốt.”

“Đó là đối với con. Đừng quên, cha vẫn là sát thủ, chỉ cần bọn họ có thể trả, cha liền có thể giết.”

“... Lần này có thể không nhận không?”

“Con không muốn Jung YunHo chết?”

“Đúng...”

“Tại sao? Cho cha một lý do có thể thuyết phục được.”

“Hắn là người vô tội, hắn chuyện gì cũng không có làm.”

“Nga, không chấp nhận.”

“Con không muốn thấy hắn chết.”

“Vẫn không chấp nhận.”

“... Con đã cùng hắn lên giường.”

“Nga? Sau đó thì, con yêu nó?”

“Không...”

“Vậy đó chính là tình một đêm?”

“Cũng xem là như vậy...”

“Hừ, còn có lý do gì nữa đây?”

“...”

“JaeJoong, ngoại trừ tiền, nó còn có một thứ khác cho chúng ta.”

“Sao?”

“Thân phận mới, hộ khẩu mới... Nói cách khác, chúng ta có thể trở lại cuộc sống yên ổn bình thường.”

“Cái gì?”

“Giống cuộc sống của người bình thường a, nó sẽ thay chúng ta thủ tiêu tất cả những lập hồ sơ trước đây.”

“Cha tin?”

“Nó có năng lực này. JaeJoong, cha thì không sao cả, thế nhưng con, dự định cứ như vậy cả đời sao?”

“Cha Không Sao Cả, cha biết hiện tại cha đang nói cái gì không?”

“Cha đương nhiên rõ ràng.”

“Rõ ràng? Con thấy cha thật hồ đồ! Cái gì mà cuộc sống bình thường, ha, cha đến bây giờ vẫn còn khẩn cầu? Hay là xa cầu¹? Trở lại cuộc sống bình thường, cái gì gọi là trở lại cuộc sống bình thường? Chúng ta đã sớm không trở lại được rồi.”

“Cha không thể quay về, nhưng con có thể.”

“Có thể cái đầu! Con chưa từng nghĩ tới... bắt đầu từ ngày con giết chính cha ruột của mình, con ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.”

“Hiện tại không cần con nghĩ, chỉ cần giết Jung YunHo, tất cả đều sẽ trở thành hiện thực.”

“Hiện thực? Hiện thực là cái gì, cha muốn con mang theo máu tươi đầy tay mà sống như một người bình thường, kiếm công ăn việc làm, kết hôn, sinh đứa con giống như bọn họ sao?”

“Nếu như con nguyện ý.”

“Con làm sao dám nguyện ý! Con có thể tàn nhẫn giết người, nhưng vẫn không thể tàn nhẫn tha thứ cho chính bản thân mình!”

“JaeJoong, con quá cố chấp rồi.”

“Cố chấp? Hừ, làm sao cha có thể hiểu việc tự tay giết chết cha ruột của chính mình là cái cảm giác gì, mỗi đêm trong ác mộng, nhìn thấy tội ác của chính mình là cái loại cảm giác gì!”

“Chẳng lẽ con cứ nghĩ như thế cả đời? Cả đời ở trong bóng tối, không có người yêu cũng không thể yêu người khác.”

“Con tình nguyện! Con đã sớm không kỳ vọng vào những điều này, về sau, cả đời cũng không kỳ vọng. Đùng tới bây giờ mới nghĩ nhiều cố như vậy, không ai bức cha đi làm sát thủ, mà con, cũng không xứng để nhận được gì cả. Cha không phải đã sớm biết rồi sao? Cha đem con cứu ra, không phải đã nhìn thấy rồi sao?”

“Khi đó cha hoàn toàn không có biện pháp khác, nhưng bây giờ đã có.”

“Được rồi, đừng vì bản thân cha muốn rời khỏi mà tùy tiện kéo con lên, cũng đừng vì việc này mà lôi kéo kẻ khác. Cha, con đã sớm không quay lại được rồi, cha hẳn là hiểu điều này nhất, không phải sao?”

“Cha hiểu, sao cha lại không hiểu cho được. Chính là như vậy, mới mong con có thể thoát khỏi loại cuộc sống này.”

“Không thể thoát được! Cha muốn con nói bao nhiêu lần đây, trốn cũng trốn không được!”

“Cha nói có thể.”

“Cha dựa vào cái gì?”

“Bởi vì cha là cha của con, cha ruột thực sự.”

(1) Xa cầu: Yêu cầu quá đáng.

11. Chương 11

Bảy năm trước, Kim JaeJoong mười ba tuổi chỉ là một học sinh trung học bình thường. Có một gia đình hòa thuận hạnh phúc, một người ba bác học nho nhã, một người mẹ xinh đẹp hiền lành. Cuộc sống như dòng chảy điềm tĩnh, hạnh phúc nguyên vẹn lưu trường1.

Thế nhưng ngày kia, sự việc xảy ra không điềm báo. Nó về đến nhà sau giờ tan học, thấy căn nhà hoàn toàn lộn xộn, còn có cảnh ba đang nắm con dao trong tay, một dao rồi lại một dao mà đâm vào người mẹ.

Trong nháy mắt, JaeJoong sợ đến phát ngốc. Nó đứng yên tại chỗ, không tiến lên ngăn cản cũng không chạy trốn về phía sau. Nó như bị đóng đinh ở một chỗ, trơ mắt nhìn mẹ toàn thân máu thịt lẫn lộn, sau đó không kêu đau cũng không hô hấp trở lại. Tiếp theo, cái người mà nó gọi là ba ấy toàn thân đầm máu tiến về phía nó. Không nói một câu nào mà gơ con dao lên, con dao nhọn đâm xuyên qua da, đâm thẳng đến máu thịt xương cốt, tiếng kêu cứu hô được phân nửa, phân nửa còn lại đã bị nghẹn trong cổ họng, không ra được.

JaeJoong đau đến mức liều mạng giãy dụa, ra sức vùng vẫy. Chỉ cần có thể động dậy thì sẽ không ngừng lại, chỉ cần có thể chạy thì sẽ không ngừng lại, mặc kệ những thứ nắm được là cái gì, ném tới toàn bộ.

Rất sợ hãi, toàn thân JaeJoong run rẩy, không ngừng phản kháng. Đến khi cảm nhận được người kia không còn cách để nắm lấy nó được nữa, JaeJoong nhặt con dao đã rơi xuống bên cạnh lên, nhắm mắt đâm xuống. Một dao lại một dao, trong đầu đều là cảnh tượng kẻ kia dùng con dao đâm lên người mẹ, một lần lại một lần, lặp đi lặp lại.

Thẳng đến khi có người nắm lấy tay nó. JaeJoong mở mắt, thấy trước mặt là một cơ thể lẫn lộn không nhận ra hình dạng, liền nôn đến trời đất tối sầm, rất nhanh, nó hôn mê bất tỉnh. Tỉnh lại thì thấy người hiện tại mà nó gọi là cha, là ông cứu nó, đồng thời còn đem cái hiện trường phạm án như cuộc dạo chơi của Tu La làm giống hệt như ai đã vào phòng cướp bóc. Mẹ tử vong tại chỗ, đứa con trai duy nhất sau khi không tìm được manh mối cũng bị phán định tử vong, bởi vì mọi người phát hiện áo khoác dính đầy máu tươi của nó trôi trên dòng sông cách căn nhà không xa.

Ba tắt thở trên đường khi được đưa đến bệnh viện, toàn thân có bốn mươi lăm chỗ nông sâu bị đao làm thương tổn.

Bắt đầu từ lúc đó, JaeJoong liên tục nằm thấy ác mộng, nó mơ thấy chính mình đang ở bên trong một không gian, bất luận thế nào cũng không thể chạy ra khỏi. Nó cảm thấy đó là một mê cung, không biết là ai thiết lập, kiên quyết không cho nó chạy trốn khỏi mê cung.

Người cứu nó là một sát thủ, ông đào tạo JaeJoong trở thành sát thủ, nhưng chỉ giết kẻ xấu.

JaeJoong vẫn nằm mơ thấy giấc mơ đó, nó biết, cái cảnh trong mơ kia báo hiệu nó đã tiến vào một cạm bẫy không thể ra khỏi. Chính nó thiết lập cho bản thân, vĩnh viễn không thoát khỏi cạm bẫy.

Nhiều năm sau, nó mới biết, sát thủ kia thực ra chính là cha đẻ của mình, ông cùng với người đàn ông mà nó giết chết kia là anh em với nhau, ông sau lưng anh trai của mình cùng với chị dâu hạ sinh Kim JaeJoong. Anh trai của ông sau khi biết được chân tướng liền sa vào sự điên cuồng, bèn đưa bàn tay hướng về phía hai mẹ con.

Mà JaeJoong, sau khi giết bác ruột của mình, bị chính cha đẻ đào tạo thành sát thủ.

Vì thế, nó rất quái đản mà nghĩ đến câu ‘số phận’ này. Nó càng nghĩ càng cảm thấy quái đản, càng nghĩ càng cảm thấy phiền não, càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu.

Càng nghĩ càng cảm thấy thương tâm.

Số phận của nó bị thần linh trêu đùa, rơi trên dây đàn đang than khóc, nhưng không tấu ra làn điệu bi thương.

Dùng chân đá đá gã đàn ông đang nằm trên mặt đất, quả nhiên đã cứng ngắc.

Tôi đối với kỹ thuật bắn súng của chính mình rất có tự tin, hướng chỉ là giết một người đàn ông trung niên tạt nguyên. Ông ta chạy không được mà trốn cũng chẳng xong, chỉ có thể trơ mắt nhìn viên đạn hướng giữa mi tâm của mình mà bay tới.

Dựa trên ghế sofa, tôi lấy điện thoại di động nhấn tin cho Jung YunHo. Trên ngón tay có chút máu, làm bẩn bàn phím. Ấn xuống phím gửi tin, vừa biểu thị tin nhắn đã được gửi đi, điện thoại liền vang lên.

“JaeJoong, cậu đi đâu vậy? Tôi cũng sắp lo lắng muốn chết rồi này. Có gặp nguy hiểm không, bên người có kẻ nào kỳ lạ không?” Người kia vẫn thích lo lắng cho kẻ khác như vậy, nhất định không thích lo lắng cho chính mình.

“Tôi thực muốn gặp cậu, nhưng tôi bị cấm túc rồi.” Cuối cùng cũng ý thức được bản thân là đối tượng bị người truy sát rồi sao đồ ngốc.

“Haiz, tôi cũng quên là cậu không thể nói chuyện.” Hắn tự giễu mà cười rộ lên, “Cậu chờ một chút, để tôi gửi tin nhắn cho cậu.”

Tôi muốn hỏi hắn hiện tại đang ở nơi nào, tôi phải tới đó trước khi cha đến nơi.

Cái tên ngốc kia đương nhiên đã nói cho tôi, cuối cùng còn thêm một câu: Chờ tôi quay lại nhé JaeJoong, sau khi sự việc kết thúc tôi liền đi tìm cậu.

Không cần, bây giờ tôi sẽ đi gặp anh.

Tôi không thể đánh giá thấp cha, cũng không dám, thế nhưng tôi không ngờ rằng ông lại nhanh như vậy. Lúc tôi đi tới, bảo vệ bên ngoài đã ngã xuống một mảng lớn.

Sát thủ đứng đầu a... Tôi đột nhiên có điểm sợ.

Trong ký ức lục tìm thứ mà ông đã giao cho tôi, chậm rãi hướng bên trong phòng mà di chuyển. Nếu như sức người đủ, khả năng còn có thể bao vây ông một lúc. Nhưng nhìn tình cảnh bi thảm bên ngoài, phỏng chừng thời gian còn lại không nhiều cho lắm.

Tôi gia tăng cước bộ, giỏi nhất là có thể cản ông trước khi ông tìm được Jung YunHo.

Vòng qua hai hành lang, tôi nghe bên ngoài có động tĩnh.

Lặng lẽ đến gần cửa sổ, quả nhiên, lại thêm một nhóm đến đây trợ giúp. Nhìn tư thế cùng với trận hình của đội nhóm, hẳn là nhân lực tinh nhuệ.

Tôi ở trong lòng thầm咒, vừa xê dịch đến căn phòng bên cạnh, đánh giá tình hình của căn phòng, trở tay đóng cửa lại.

“Không xác nhận tình hình của toàn bộ gian phòng mà đóng cửa lại, con muốn cắt đứt đường lui của chính mình sao?” Cha nghiêng người đứng dựa vào tường, giơ súng lục chĩa vào tôi.

“Ách... Sơ xuất sơ xuất.” Tôi giơ tay làm hình dạng đầu hàng.

“Loại sơ xuất này chính là một lần cũng không được phép phạm phải.” Cha thu hồi súng lục.

“Hiện tại không phải lúc để nói điều này, lại có người đến rồi.”

“Cha đã nhìn thấy.”

“Còn không rút lui?”

“Con thực sự là tới khuyên rút lui?”

“Hừ, người mua hàng cũng chết rồi, cha cảm thấy sao?” Bất trộm trước khi bắt vua, điểm ấy tôi vẫn hiểu.

Cha cau mày, “Con giết?”

“Cha nói thử xem?” Tôi có điểm đắc ý.

“Thằng ngốc.” Lời khen tôi nghe đã nhiều, ông đột nhiên quăng câu này ra, làm tôi có chút mờ mịt.

“Biết tại sao cha đáp ứng ông ta không?”

“Tiền... còn có thân phận.”

“Còn một điều quan trọng hơn...” Giọng nói trầm thấp chậm rãi vang lên, “Tài liệu của chúng ta đang ở trên tay ông ta, nếu như giết ông ta, tất cả mọi người đừng mong chạy trốn.”

“Cái gì? ...”

“Phỏng chừng bây giờ, tài liệu kia đã được tiết lộ.”

“Không có khả năng, chính mắt con nhìn thấy ông ta chết rồi mà.”

“Con có thể khẳng định ông ta không có bàn giao trước đó không?”

“...”

“Căn cứ vào lời ông ta nói trước đó, tài liệu này rất có khả năng rơi vào tay cha của Jung YunHo.”

“...”

“Xem ra con thực sự không muốn nó chết, ngay cả chủ thuê cũng giết... JaeJoong, cha nên vì con ngày càng giống một sát thủ chân chính mà vui vẻ đúng không?”

Thấy tôi không trả lời, cha bước tới, “Bây giờ, thay đổi kế hoạch. Tìm Jung YunHo, cha muốn con tin quan trọng này.”

“... Chúng ta đi thôi.”

“Hả?”

“Vừa nãy đi vào, con nhìn thấy một đường lui... Bây giờ đi vẫn còn kịp.”

“Không được, bây giờ ra ngoài, chúng ta đã không thể ở lại Hàn Quốc nữa rồi.”

“Vậy liền ra nước ngoài, nơi nào cũng có thể, chúng ta không phải còn tiền sao?”

“Vậy cũng phải bảo đảm chúng ta trước đó có thể chạy ra.”

“Bây giờ liền có thể chạy trốn, không đi tìm Jung YunHo, bây giờ liền đi, vẫn còn kịp.”

“Chỉ sợ là không còn kịp nữa rồi.”

“Tại sao lại không kịp, lập tức đi đi, trước khi những kẻ đó đuổi đến, chắc chắn có thể chạy ra ngoài. Con đường kia con đã nhìn thấy được rồi, chúng ta có thể...”

“Không kịp chính là không kịp!” Cha gầm lên, một phát bắt lấy tôi, “Nói con là thằng ngốc, con thực sự chính là như vậy rồi sao?” Nói xong, kéo lại áo khoác của chính mình.

Tôi nhìn xuống phía dưới, nơi xương sườn bên trái là một mảnh đỏ tươi.

“... Bị thương lúc nào?” Nửa ngày sau mới nói ra, tôi tất nhiên không phát hiện ông bị thương.

“Từ lúc bắt đầu... Lâu rồi không động thủ, có điểm không quen tay.” Cha khẽ thở dốc, “Bây giờ đã hiểu rồi sao, JaeJoong? Chúng ta cần con tin, mới có thể bảo đảm an toàn... Trước tiên hãy trốn đi, rồi quyết định lại xem có muốn giết nó hay không.”

“Đi thôi, tranh thủ thời gian, người bắt đầu lần này trước đó cũng không có dễ đối phó như vậy đâu.”

“Chờ một chút...”

“Còn muốn làm gì?” Cha có điểm sốt ruột mà hỏi.

Tôi lấy điện thoại di động ra, ấn bíp bíp gửi một tin nhắn cho Jung YunHo.

Nói thật là, trong lòng tôi bây giờ đang có chút loạn, có điểm không biết bản thân đang làm cái gì.

Thời gian chờ đợi kỳ thực cũng không dài cho lắm, thật vất vả mới có thể nhìn xuống sự kích động mà trực tiếp gọi điện thoại tới, điện thoại di động rút cuộc cũng biểu thị nhận được tin nhắn mới, tôi cầm điện thoại di động ấn nút kiểm tra:

“JaeJoong, tôi đã không còn ở nơi đó nữa rồi. Tôi đang ở nhà, bên ngoài có một đoàn người coi giữ.”

Những dòng chữ này khiến tôi có điểm tan vỡ.

Sao tôi lại không nghĩ tới điều này cơ chứ?

Anh sớm có chuẩn bị, tôi không hẳn liền có thể lo trước tính sau.

(1) Nguyên viễn lưu trường: Đầu nguồn rất xa, dòng nước chảy dài, có khi dùng ví von thời gian/ lịch sử lâu dài.

(2) Mi tâm: Điểm giữa hai đầu lông mày.

12. Chương 12

Tôi đã từng đi xem bác sĩ tâm lý, bởi vì giấc mộng kia khiến tôi suy nhược tinh thần, nếu cứ tiếp tục như vậy, rất có khả năng tôi sẽ bị bệnh tinh thần mức trung.

Tôi không thể hiểu được bệnh thần kinh và bệnh tinh thần khác nhau chỗ nào, nhưng kiến thức bình thường nói cho tôi biết rằng, hai cái này đều không phải là thứ tốt.

Cho nên, tôi muốn tiêu diệt một cái từ khi nó mới sinh ra.

Bác sĩ nói cho tôi biết, tôi chỉ là quá lưu tâm đến một chút chuyện. lưu tâm biến thành chấp nhất, chấp nhất biến thành một loại ám thị, ám thị biến thành ác mộng, ác mộng tiến nhập thần kinh của tôi, quấy rầy không chịu rời đi.

Tôi hỏi vậy phải làm gì.

Bác sĩ nói rất đơn giản, chỉ cần buông lỏng, đừng quá lưu tâm đến chuyện đó là được rồi.

Nếu như buông không ra thì sao? Nói thì dễ nhưng làm lại khó.

Bác sĩ nói trong Phật giáo có một loại thuyết pháp gọi là ‘phá ngã chấp’, bài trừ thứ lưu tâm chấp nhất của bản thân liền có thể tu hành đến chính quả¹.

Tôi nói tôi không tin Phật, cũng không muốn tu hành chính quả gì gì đó.

Bác sĩ còn nói trong giáo lí của Kitô giáo cũng có thuyết pháp tên ‘Khoan dung bản thân’.

Tôi cũng không tin chúa Giê-su.

Vậy còn tha thứ cho chính mình thì sao? Tôi nhìn ra bác sĩ có chút bất đắc dĩ nhưng trên mặt không biểu hiện gì.

Tôi suy nghĩ một chút, bắt đầu lắc đầu.

Cuộc đối thoại lần này không giải quyết được gì cả, sau đó, tôi vẫn nằm mơ thấy giấc mộng đó.

Dần dần, tôi không còn quan tâm giữa bệnh thần kinh và bệnh tinh thần có liên quan gì đến nhau nữa.

Tôi đã biết kết cục của giấc mộng đó của mình rồi.

Tôi biết tôi vĩnh viễn không có cách gì từ bên trong đi ra ngoài, tôi sẽ chết trong giấc mộng của chính mình.

Giống như ngày đó nhiều năm về trước, khi tôi dùng dao đâm chết người kia.

Cũng giết chết chính bản thân mình.

Ẩn nắp rồi đổi đạn lần thứ năm, sau khi xác định cha ở trước mặt vẫn an toàn như cũ, tôi lần thứ hai lao ra ngoài ngang tàng càn quét.

Tay phải bốn vết trầy, cánh tay trái ba chỗ, chân phải hai chỗ, chân trái sáu chỗ. Lúc chạy tôi còn có thể cảm giác được những vết thương này không ngừng ứa máu, cảm giác giống như ống nước bị rò rỉ ở nơi nào đó, từng giọt nước chậm rãi chảy ra. Thời gian qua lâu, có thể sẽ hình thành lũ lụt.

Tôi chỉ hy vọng tôi không phải là ống nước kia.

Trước đó tôi nhìn thấy trên đường lui kia không có bao nhiêu người canh gác, nhưng thanh âm giằng co dẫn tới không ít quân tiếp viện. Mắt thấy sắp đến tầng lầu thấp nhất, lối ra đã không còn xa nữa. Tôi và cha trao đổi ánh mắt, quyết tâm nhất cổ tác khí mà liều mạng đi ra ngoài.

Thừa dịp, tôi chăm chú nhìn cha, xem ông còn có thể tiếp tục kiên trì hay không. Thời gian trong vài giây đồng hồ đó, một viên đạn ‘sượt’ lướt qua má tôi.

“Bây giờ còn có thời gian thất thần?” Cha thủ tiêu kẻ kia, quay đầu lại hỏi tôi.

Tôi lau mặt, “Không phải do lo lắng cha không kiên trì nổi nữa sao... Chắc, đau quá.”

“Lo lắng cho chính con đi, sắp đến lối ra rồi, phỏng chừng hỏa lực còn mạnh hơn.” Cha nói, khuôn mặt lộ vẻ tái nhợt.

“Không có việc gì chứ, còn có thể kiên trì không?”

“Không thể cũng phải tiếp tục kiên trì.” Lau mồ hôi, cha lấy USB ra rồi ném cho tôi.

“Đây là gì?” Tôi có chút cảnh giác mà hỏi.

“Còn có thể có cái gì, mật mã của tài khoản ngân hàng, thay đổi tài liệu... Tự mình đến đó đổi đi.”

“Này này... Đừng làm giống như đang bàn giao hậu sự chứ.” Trong lòng tôi căng thẳng, kéo khóe miệng muốn cười.

“Cha sợ sẽ không còn thời gian để chờ đợi.”

“Đừng nói xúi quẩy như vậy.”

“Nhưng cha ăn ngay nói thật, con cũng thấy rồi đấy, hiện tại giải quyết chưa đến phân nửa số người, phỏng chừng còn chỉ là một ít đến thăm dò đường đi, còn lại là cái gì, trong lòng con cũng nên hiểu.”

“Con biết.”

“Vậy đi thôi...” Dừng một chút, cha còn nói: “Ở đây cha có một viên lựu mù3 cùng với đạn khói, còn nữa, cái này được xem như là con át chủ bài cuối cùng rồi.”

“Sao?”

“Cầm đi, chút nữa tự mình giải quyết.” Một trái bom mini rơi xuống trong tay tôi.

“Cái này...” Tôi biết ngoại hình của loại bom này cùng với uy lực cực mạnh của nó tỉ lệ nghịch với nhau.

“JaeJoong, nhìn đúng thời cơ rồi dùng nó... Miễn là con có thể chạy trốn ra ngoài.”

“Nói cái gì vậy, nếu ra ngoài cũng là cùng nhau đi a!”

“Đó là điều tốt nhất, thế nhưng thực sự không được, cha muốn con chạy trốn trước.”

“Con không...”

“Hiện tại cũng không phải là thời gian để bướng bỉnh.”

“Nếu đi thì phải cùng nhau đi...”

“Nếu chết cũng muốn cùng nhau chết sao?”

“Ờ? ...”

“Đi thôi.” Cha cười cười, thản nhiên vươn tay xoa lên tóc tôi.

Tôi cúi đầu theo sát ông, trong lòng lại đang suy nghĩ vừa nãy tại sao tôi không thể thốt ra câu ‘Nếu chết thì cùng nhau chết’.

Là sợ hãi, hay là không muốn chết?

Nếu như là không muốn chết, vậy lại là vì sao?

Quả nhiên không sai, hàng loạt những kẻ tinh anh được lưu ở tầng thấp nhất.

Xem ra là quyết tâm muốn tiêu diệt toàn bộ chúng tôi, hoặc là nói một mẻ hết gọn. Dù sao cũng chính là không có lưu lại đường lui, cơ hội sống sót bị cắt đoạn, nguy hiểm bắt đầu cận kề.

Sinh hoặc tử, chỉ là vấn đề thời gian.

Tôi chưa từng có một ngày yên tĩnh giống như hôm nay, giữa mưa bom bão đạn tôi có thể nghe thấy hô hấp và nhịp tim của mình, bọn chúng lộ ra đặc biệt rõ ràng.

Rõ ràng đến mức giống như toàn bộ thế giới chỉ còn lại hô hấp và nhịp tim của tôi, rõ ràng đến mức giống như toàn bộ thế giới chỉ còn lại một mình tôi.

Không biết đã qua bao lâu, tay cầm súng cũng bắt đầu tê rần. Hơi phân tâm một chút, một viên đạn đã bắn vào giữa cánh tay trái của tôi. Đau đớn khiến tôi trong nháy mắt đặc biệt thanh tỉnh, thống khổ cũng cảm giác được đặc biệt rõ ràng. Thật không dễ dàng để chịu đựng sự đau đớn mà kêu lên, hai viên đạn khác lại xuyên qua bắp đùi bên trái.

Thật giỏi, tay trái cộng thêm chân trái, thật đúng là đồng bộ.

Cẩn rằng thối lui đến chỗ trốn, vừa mới thở gấp được một hơi, cha đã đuổi tới.

“JaeJoong!”

“Đừng, đừng lắc... Con vẫn rất thanh tỉnh...” Thống khổ mà mở to mắt, thấy cha cũng là một thân máu bản, “Cha... có bị thương ở đâu không?”

“So với con thì tốt hơn một chút, đừng nói nữa, có thể đứng dậy được không?”

“Có thể...”

Cha kéo tôi dậy, dìu tôi tiếp tục đi.

Bởi vì nguyên do tôi bị thương, không đi được bao lâu, ông liền dùng lựu mù cùng đạn khói. Thế nhưng phía trước còn rất nhiều người chỉ viện, người trước hy sinh, người sau tiếp bước giống như đổ bộ Normandy4.

Cái gì vậy, thật vô nhân tính. Tưởng là đánh I-rắc sao? Tôi đau đến mức khuôn mặt cũng sắp nhăn lại cùng một chỗ, trong lòng còn không nhịn được mà mắng chửi.

Qua nhiều lần trắc trở, cha mang tôi đưa đến bên cửa sổ. Nhìn ra bên ngoài, xác định không có những người khác, ông cân nhắc nửa ngày, đứng lên.

“Này...” Tôi kéo cha, “Đừng ném con ở lại đây...” Không được bỏ tôi lại một mình.

“Đương nhiên sẽ không.” Cha xoay người lại, đối tôi nói: “Chúng ta bây giờ liền ra ngoài.”

“Ra ngoài làm sao? ...”

“Đương nhiên là từ chỗ này a.” Ông kéo tôi qua, ý bảo tôi lùi xuống một chút, rồi một phát đánh vỡ cửa sổ bằng thủy tinh.

“Vội mau nhanh lên đi...” Nghe thấy tiếng bước chân, không biết lần này lại là bao nhiêu kẻ đuổi tới đây.

“Tay phải còn có thể dùng sức không?” Ông dìu tôi lên.

“Còn được.” Có chút khó khăn mà đưa tay lên, đo khoảng cách một chút.

“Bắt đầu đi.” Cha trèo lên trên, sau đó lại xoay người kéo lấy tôi.

Không kịp lo lắng tiếng bước chân cách đó không xa ở đằng sau, tôi chịu đựng sự đau đớn đầy mãnh liệt mà nường theo sức lực của cha trèo lên bệ cửa sổ. Vết thương vẫn chưa có dấu hiệu cầm máu, vẫn như cũ mà ào ạt chảy ra ngoài, nơi bị dính phải cũng bị máu nhiễm đầy một mảnh.

Thật vất vả mới trèo lên được, tôi đang muốn chậm rãi mà thở một hơi, cha đột nhiên ôm lấy tôi.

“JaeJoong.”

“Vâng?” Đụng trúng vết thương, tôi cắn răng, từ trong kẽ răng mà đáp lại.

“Sau khi ra ngoài phải đi ngay lập tức biết chưa? Một khắc cũng không được ngừng lại...” Tôi ngửi được mùi máu tanh nồng đậm trên người ông.

“Sao? Cha... Không, chờ một chút...”

Chưa kịp kháng cự, cha đã đem tôi đẩy đến bên cửa sổ.

“Không... Cha buông tay...”

Kéo theo tay trái chân trái đầy đau nhức, tôi nghĩ muốn đẩy tay ông ra.

“JaeJoong, đây là điều duy nhất cha có thể làm vì con...”

“Cha!” Tôi giãy dụa.

“Nếu như có thể, mong con đừng hận cha.”

“Cha đang làm cái gì vậy, dừng...” Tôi muốn nắm lấy ông.

“JaeJoong...” Ông mỉm cười, hiền từ giống như một người cha.

“Không!!”

Tay bị tách ra, ông đem tôi thả xuống ngoài cửa sổ.

Thân thể chạm đất trong nháy mắt, tôi nghe thấy tiếng bom nổ mạnh.

Ông gạt tôi, ông vẫn còn một trái bom.

Đó mới là con át chủ bài cuối cùng của ông.

(1) Chính quả: Tên mà Phật giáo gọi những người tu hành đắc đạo.

(2) Nhất cổ tác khí: Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với người lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc).

(3) Lựu mù: Tên tiếng Anh là Flashbang, B84 trong CS. Nói chung là một loại đạn tạm thời làm tầm nhìn của đối phương bị mất phương hướng và tạo ra âm thanh chói tai nhưng không gây ra tổn thương lâu dài nào. (cái này ta dịch ra từ Wikipedia của tiếng Anh, không chính xác cho lắm nhé @@)

(4) Đồ bộ Normandy

13. Chương 13

Jung YunHo, anh có từng xem qua một câu chuyện xa xưa này chưa:

Một thích khách mù phụng mệnh lên vào bên trong cung điện để giết một thiếu nữ cầm đang chờ bị hiến tế. Đến khi thích khách mù tìm được thiếu nữ cầm, hắn lại không giết nàng ngay tức khắc.

Bởi vì hấn hiếu kỳ và thương hại. Thế nhưng làm sao thích khách có thể thương hại chính con mồi của mình?

Sự thực chứng minh hấn là thương hại.

Thích khách mù đến gần thiếu nữ câm, bắt đầu nhẹ nhàng mà chạm vào — giống như đang xem kỹ món lễ vật của mình. Tiếp theo, hấn cầm lấy tay nàng đặt lên miệng mình, dùng môi chạm vào tay nàng — đây không phải là một cái hôn thật sự, mà là một loại biểu thị lòng tôn kính và thờ phụng.

Thích khách mù dùng tay nhìn thiếu nữ, hấn đưa tay xoa lên khuôn mặt nàng để trưng cầu sự đồng ý từ nàng. Thẳng đến khi thiếu nữ do dự mà gật đầu, hấn mới bắt đầu nhẹ nhàng mà vuốt ve nàng. Thích khách mù biết khi trời sáng thiếu nữ sẽ bị hiến cho thần linh, hấn nhờ sự vuốt ve mà thậm chí có thể cảm giác được trong lòng nàng đang gào thét: ngày mai ta sẽ chết.

Lúc này, trong ngực thích khách mù xuất hiện hai lựa chọn: là giết nàng, hay yêu nàng cả đời?

Anh nghĩ hấn chọn cái nào?

Kỳ thực không hỏi tôi cũng biết, với cái EQ điềm đạm đáng yêu của anh, kết quả nghĩ ra được đơn giản chính là về thứ hai.

Anh nghĩ hấn sẽ chọn yêu nàng cả đời, bởi vì trong phim đều diễn như thế, và trong tiểu thuyết cũng viết như vậy.

Trên thực tế, thích khách mù kia quả thực không giết thiếu nữ câm kia, hấn mang nàng chạy trốn.

Hấn có yêu nàng cả đời hay không?

Tôi không biết, câu chuyện không có tiếp tục. Tôi chỉ biết hấn mang nàng chạy trốn, không thấy kết cục.

Câu chuyện không có kết cục.

Trốn ở dưới bờ đê — nơi bởi vì thủy triều xuống mà lộ ra một cái hốc sâu, thân thể giống như đã chết, không thể động đậy.

Chạy đã được bao lâu, không biết. Đằng sau có người đuổi theo hay không, cũng không biết.

Tiếng bom nổ mạnh nhất thời ảnh hưởng đến thính giác của tôi, bên trong lỗ tai ong ong, giống như có vô số con ruồi tụ lại, âm ỉ khiến con người không thể yên lòng.

Ồn ào như vậy, xuyên thấu qua tầng tầng tạp âm, nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy hô hấp và nhịp tim của mình. Giống như vừa nãy, rõ ràng nghe được hô hấp và nhịp tim của bản thân.

Rõ ràng đến mức giống như toàn bộ thế giới chỉ còn lại hô hấp và nhịp tim của tôi, rõ ràng đến mức giống như toàn bộ thế giới chỉ còn lại một mình tôi.

Lần này thực sự chỉ còn một mình tôi.

Cổ sức di chuyển, phát hiện cơ thể bên trái đã hoàn toàn tê liệt.

Quả nhiên là đã chết. Tôi hiểu uy lực của ba viên đạn, hướng chỉ trên đùi đến bây giờ vẫn không ngừng chảy máu. Tình huống xấu nhất là đạn làm tổn hại đến động mạch nơi đùi, nhưng nếu là như vậy, tôi chỉ cần hai phút là có thể xong đời. Bất quá, cho dù không có tổn hại đến động mạch, tình huống cũng không được tốt cho lắm.

Máu không ngừng chảy a.

Rất khát nước, triệu chứng mất máu quá nhiều bắt đầu dần dần hiển hiện. Tôi muốn uống nước, trước mắt chính là sông, thế nhưng tôi không di chuyển được. Tình trạng hiện giờ của tôi giống như một con cá bị mắc cạn trên bờ, vô lực quay về trong nước, không tự chủ được thân thể, chỉ mặc cho số phận.

Có trời mới biết cá rời khỏi nước thì còn có thể sống được bao lâu.

Còn có bao nhiêu thời gian đây?

Con cá này sẽ đột tử trên bờ.

Tôi lục lại điện thoại, rồi lại lấy trái bom đặt vào trong tay trái.

Nếu như có kẻ phát hiện, tôi sẽ lập tức kíp nổ.

Mở điện thoại di động, màn hình ở trước mắt có chút không rõ mà lắc lư. Tôi lắc đầu, để bản thân thanh tỉnh một chút.

Gọi điện thoại cho cha, giọng nữ vụn vãi không mang theo cảm tình vang lên nhắc nhở tôi rằng không có cách nào để liên lạc được. Thử lại lần nữa, vẫn đáp lại như vậy.

Không có cách nào liên lạc được sao...

Vô lực tắt đi, tôi đưa tay đặt lên trán.

Bây giờ tôi phải làm cái gì?

Bỏ điện thoại xuống, lần mò nơi bị thương rồi ấn lên. Hoàn toàn không có cảm giác đau đớn, mất máu quá nhiều, lại đau đớn đến cực hạn, nên sớm đã tê liệt.

Cái gì cũng không có cảm giác.

Nửa ngày sau, cảm thấy dường như có thể hít thở một chút. Tôi nhìn quanh bốn phía cũng không thấy rõ được cái gì, đành phải lần mò trên thành của cái hốc, nắm lấy một thứ gì đó không biết là cỏ dại hay rễ cây mà muốn chống đỡ thân thể.

Chỉ có thể dựa vào sức mạnh của một tay mà di chuyển nửa thân thể cứng ngắc quả thực là rất tốn công. Chờ đến khi tôi cuối cùng cũng có thể để chính mình dựa nghiêng trên thành hốc, thể lực còn sót lại của tôi cũng tiêu hao gần hết.

Còn dư lại một chút sức lực, lời nói chờ chết, hoàn toàn đầy đủ.

Vậy thì, liền ngoan ngoãn mà chờ chết thôi.

Chờ chết.

Bây xong một tư thế miễn cưỡng xem như nhìn được, tôi lẳng lặng chờ đợi những hình ảnh lần lượt xuất hiện trong đầu như đèn kéo quân. Thế nhưng tôi chờ nửa ngày, chờ đến cơn buồn ngủ kéo tới, cũng vẫn không nhìn thấy gì.

Cái gì a, đều là gạt người sao?

“Ha ha...”

Kinh động tỉnh dậy mà cười ra tiếng, tôi vội vàng bịt miệng lại. Mùi nơi bùn đất cỏ dại lưu lại trên tay bị tôi hít vào xoang mũi một cái, hít rất mạnh, bỗng chốc lại bị sặc.

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ... Khụ khụ khụ khụ...”

Không dám làm ra tiếng vang quá lớn, tôi đành phải gắng sức bịt miệng lại. Tiếng ho khan bị chặn trong cơ thể, không nuốt về được, lại đọng vào giữa cổ họng, muốn ra lại ra không được, nghẹn ở nơi đó mà hình thành tiếng kêu rên từng cơn từng hồi.

Thân thể cũng bị tác động, tôi ho một cái, vết thương liền tuôn ra máu; lại ho một cái, tiếp tục lại tuôn; lại ho; lại tuôn... Cái này tốt rồi, thực sự đã thành ống nước rồi, ống nước bị hư mất van.

“Hừ hừ hừ hừ...” Nghĩ chính mình hiện tại đang ở tình trạng vừa thê thảm vừa buồn cười như thế nào, tôi lại nhịn không được mà muốn cười.

Thật muốn cười, ngay cả khóe miệng của tôi cũng cong lên rồi.

Tôi vừa nghĩ vừa đưa tay sờ lên khóe miệng. Ồ, thì ra không có cong lên sao? Kỳ lạ thật, rõ ràng tôi thực sự muốn cười mà.

Cười a, khóe miệng mau cong lên đi.

Tôi kéo khóe miệng của mình lên, nhưng khi buông tay ra, nó vẫn không cong lên được.

Có lẽ là đã tê dại rồi. Tôi buông lỏng tay, đối chiếu với gò má của mình mà tát một phát.

Một chút cũng không đau.

Lại một cái tát.

Không có cảm giác gì.

Ha... Ngay cả sức lực để đánh chính mình cũng không còn rồi sao?

Haiz, quên đi, quên đi... Cứ như vậy thôi.

Buông tay ra, dựa thân thể về phía sau.

Có điểm muốn vứt bỏ.

Mất máu quá nhiều đã khiến đại não của tôi không được cung cấp đủ máu, thiếu dưỡng khí, hô hấp có chút khó khăn. Tôi tận lực dựa thân thể về phía sau, muốn đem cái thể xác rách tả tơi này hoàn toàn giao cho thành hốc đằng sau mà chống đỡ.

Muốn buông ra một hơi thở, thần kinh toàn thân vẫn bó chặt, không cách nào buông ra nổi. Trong đầu cũng chặt căng, ngay cả suy nghĩ cũng chặt căng, nghĩ tới chuyện gì cũng cảm thấy căng thẳng.

Tế bào toàn thân cũng như vậy, thư giãn cũng không dám, chỉ sợ buông lỏng một chút, hô hấp cũng không còn.

Vậy phải làm cái gì bây giờ?

Tôi liếm liếm môi, khó khăn mà nuốt nước bọt xuống.

Có muốn tự mình cắt đứt không?

Tôi nhìn trái bom trong tay, nhìn nửa ngày vẫn không động đến nó.

Dù thế nào thì vẫn phải để tôi giữ lại thi thể đầy đủ chứ, ít nhất cũng khiến người nhặt xác nhìn thấy tôi bất kể thế nào cũng là một thanh niên tốt đẹp, còn trẻ mà chết sớm.

Haiz, không đúng rồi, tôi là sát thủ, đến cùng cũng bị phân vào loại 'kẻ xấu', không thể mong được lưu lại một danh tiếng tốt đẹp gì. Haiz... Không biết có thể lên đầu trang báo hay không, trang đầu đề chữ vừa đen vừa to, nga, thật nở mày nở mặt... Bên cạnh có thể đặt một tấm ảnh nhỏ không nhỉ, bất quá phỏng chừng sẽ bị ném gạch men lên... Haiz, thật mất mặt quá đi thôi...

Tôi vừa nghĩ vừa mĩa mai mà tự giễu, mất mặt a... Bất quá quay về chủ đề chính, ai tới thay tôi nhặt xác đây?

Đúng rồi, ai tới đây?

Trên thế giới này, còn có người nào biết đến tôi?

Ba, mẹ, cha... đều đã chết, ai cũng không ở đây.

Còn có người quen biết tôi sao?

Hình như cái gì cũng không có.

Cái gì cũng không có... Haiz, đời người quả nhiên chỉ có thể cô đơn một mình... A, Jung YunHo?

Đúng... Đúng, cũng xem như quen biết một hồi.

Là xem như quen biết sao?

Xem như sao... Quan hệ như vậy?

Xem như?

...

A? Chờ một chút... Dường như còn có một chuyện nữa.

Điện thoại, điện thoại ném đi đâu rồi.
Tôi lại bắt đầu tìm kiếm điện thoại. Tìm được rồi, mở ra.
Bỗng dưng nhớ tới một chuyện, tôi muốn xác nhận một chút.
Hoặc là nói rằng, cuối cùng, tôi muốn xác nhận một chút.

14. Chương 14

“Bên trong ngăn kéo của gian phòng tôi ở, anh đi mở ra mà nhìn.” Thứ tự từ có điểm đảo lộn, suy nghĩ có chút hỗn độn.

“JaeJoong, đã trễ thế này rồi mà cậu vẫn chưa nghỉ ngơi sao? Có vật gì đặt ở trong vậy? Tôi đi xem nhé.”

Quả nhiên hắn không có phát hiện ra.

Vào ngày cuối cùng, tôi đặt một bức tranh ở bên trong ngăn kéo. Trên bức tranh là Jung YunHo, trong trí nhớ của tôi, dáng vẽ kia của hắn rất rõ ràng.

“Đây là tặng cho tôi sao? JaeJoong a, bức tranh trông thật đẹp.” Jung YunHo nhanh chóng nhấc lại, cuối cùng còn thêm một cái mặt cười.

Anh hài lòng lắm nhỉ.

Tôi nghĩ đến vẻ mặt tươi cười của hắn, đôi mắt giống như đá vỡ chai cong lên, lấp lánh.

Rất đẹp.

Tôi không ngừng thở gấp, lần mò bàn phím nơi điện thoại.

“Đương nhiên là tặng cho anh rồi, thích không?” Lại có chút mơ hồ, tôi đưa điện thoại đến gần mình.

“Thích, tranh cậu vẽ tôi đều thích.”

Nga, đây được xem như là lời ngon tiếng ngọt?

Tôi nhìn điện thoại cười cười, mồ hôi lạnh trên thái dương chảy vào trong mắt.

Đau quá, tôi nhắm mắt lại.

“Anh phải để cẩn thận nhé, bản phác thảo có thể sẽ bị phai màu đấy.”

Thử di chuyển chân phải, muốn dựa vào sức lực của nửa thân người còn lại mà đem chính mình kéo vào một chút. Nửa ngày sau, mồ hôi lạnh lại chảy xuống, rơi vào trong mắt, lần thứ hai động vào nhãn cầu, đau đến dâng lên.

Từ bỏ việc giã dựa, tôi hoàn toàn đã không thể di chuyển.

“Ừ, tôi nhất định sẽ để thật cẩn thận. Sau này cậu còn có thể vẽ cho tôi không?”

A a, bắt đầu được vui đùa tiên rồi.

“Có thể, chỉ cần có cơ hội liền vẽ cho anh.” Chấp thuận thôi, chỉ cần tôi nói, tin hay không tùy anh.

Thế nhưng...

Hô hấp có điểm khó khăn.

Thời gian, sắp không còn rồi sao?

“Ha ha, sao có thể không có cơ hội chứ? Một năm, mười năm, hai mươi năm, thời gian không phải còn rất dài sao?”

Ha~ Đó... là thời gian của anh a... Jung YunHo.

Tay cầm điện thoại có điểm run, thân thể cảm giác được giá lạnh.

“Lâu như vậy, anh có thể nhớ tôi sao?”

“Đương nhiên là có thể, cả đời cũng sẽ không quên cậu.” Lại thêm một cái mặt cười ở đằng sau.

Cả đời a...

Không... Tôi không hi vọng anh nhớ tôi.

“Ngu ngốc.”

Anh không phải nhớ đến tôi.

Làm sao bây giờ, đột nhiên... đột nhiên lại có chút sợ.

“Ha ha, tôi đây chính là thằng ngốc thích Kim JaeJoong.”

Bỗng nhiên lại có chút sợ hãi.

Sau này... anh còn có thể nhớ đến tôi sao?

Nhớ như thế nào?

Hoài niệm? Căm hận? Hay là... yêu?

Jung YunHo...

Tôi a, mặc dù là một sát thủ, thế nhưng, tôi chưa từng hại anh, đúng không?

Chưa từng hại anh, có đúng không?

“Đại ngu ngốc, đồ ngốc.”

Hắn lại gửi một biểu tượng cảm xúc, vẽ mặt ủy khuất.

Ngu ngốc.

Thật sự là ngu ngốc a.

“Anh là thằng ngốc thằng ngốc.”

“Đúng đúng, cậu nói thế nào chính là thế đó, JaeJoong à, tôi rất nhớ cậu...”

“Rất nhớ cậu... JaeJoong.”

Lau cái trán đầy mồ hôi lạnh, tôi cười rộ lên.

Tôi lại bắt đầu mỉm cười.

Thế nhưng khóe miệng không cong lên được.

Giống như đã chết cứng, bất động ở nơi đó.

Kim JaeJoong, sắp chết đến nơi mà vẫn còn có người nói nhớ mày.

Mày có nên vừa lòng hay không?

Cười đi.

Mày mau cười lên đi.

Không phải mày cái gì cũng không sợ sao, không phải mày lúc nào cũng có thể nở nụ cười sao?

Bây giờ đã... không được rồi sao?

“Tôi mệt rồi.”

Cười đi, bây giờ mày mới sợ chết sao?

Bây giờ mới nghĩ đến tư vị chờ chết mà không có cách nào để tiếp tục chịu đựng rồi sao?

“Ừ, đi nghỉ đi. JaeJoong à, chờ đến khi mọi chuyện kết thúc tôi liền đi tìm cậu.”

Anh đến chỗ nào để tìm tôi đây?

Tôi không lên thiên đường được, cũng không thể xuống địa ngục, tôi chỉ có thể làm một cô hồn dã quỷ... Anh có thể tìm tôi ở đâu đây?

Hả?

Tôi cảm thấy rất lạnh. Lạnh buốt.

“Anh... tìm tôi ở đâu đây?”

Không sao cả, dù sao tôi cũng không sao cả.

Tôi không có thứ nào khác có thể mất đi, kể cả chính tôi.

Cái gì cũng không có.

Cái gì cũng không có.

“Cậu ở đâu tôi cũng có thể tìm được cậu, chờ tôi, JaeJoong.”

Jung YunHo, tôi a, tôi thực sự chưa từng hại anh.

Đúng không.

Cho nên, lúc anh biết được chân tướng, đừng hận tôi, được không?

“Tôi muốn ngủ rồi.”

Giới hạn thấp nhất, đừng hận tôi.

Xin đừng hận tôi.

“Ngủ ngon, JaeJoong.”

Thân thể ngày càng cảm thấy lạnh buốt.

Thực sự là, sắp không còn thời gian rồi sao?

Ý thức bắt đầu tán loạn, tôi đã không còn nhìn thấy rõ màn hình điện thoại.

“Ngủ ngon, JaeJoong.”

Chỉ như vậy... thôi sao?

Không.

Không... Chờ một chút.

Một lúc, chỉ một lúc mà thôi.

“Ngủ ngon, JaeJoong.”

Không...

Không, chờ một chút.

Chờ một chút...

Một chút thôi là được rồi...

Tôi gọi vào điện thoại của Jung YunHo.

“JaeJoong, làm sao vậy?” Hấn lập tức nhắc máy.

Không có gì, chính là sắp chết mà thôi.

Sắp chết mà thôi.

Run rẩy đem điện thoại kề sát vào lỗ tai, tôi nâng tay nhẹ nhàng gõ vào ống nghe.

“Không phải mệt sao? Ngủ đi, cứ để như vậy đi, tôi không tắt điện thoại đâu.”

Nước mắt chảy ra, trượt qua khuôn mặt cứng ngắc, mang theo độ ẩm không hề quen thuộc.

Tôi không khóc, tôi nghĩ, tôi chỉ mệt mà thôi.

Thân thể mệt mỏi, thần kinh buông lỏng, không quản được những chất lỏng này mà thôi.

Tôi chỉ là mệt mỏi, có điểm muốn ngủ.

“Mau ngủ đi, tôi cùng cậu.”

Trái tim vẫn đang đập, chỉ là rất yếu ớt, giữa lúc phập phồng, thời gian ngừng lại rất lâu.

Đoạn trống rỗng kia khiến tôi sợ hãi.

“Tôi chờ cậu ngủ rồi mới dập điện thoại.”

Giống như trong giấc mộng của tôi, những mê cung này vĩnh viễn không ngừng lại.

Đoạn trống rỗng đó lại càng ngày càng nhiều, càng quẩn càng dài, đến khi lan tràn đến toàn bộ nhịp tim.

Sau đó chính là một đường thẳng kéo dài.

Kéo dài đến phần cuối.

“Ngủ đi, JaeJoong.”

Chậm rãi nhắm mắt lại, tôi lại nhớ tới giấc mộng của mình.

Đó là một đoạn đường không bao giờ có điểm kết thúc, một mình tôi đi trên chạng đường.

Có người xuất hiện, có kẻ biến mất.

Nhưng không có người nào ở lại.

Chỉ có tôi, một mình đi tới cuối cùng.

Cuối cùng.

Jung YunHo, anh biết chỗ chết đáng sợ nhất là gì không?

Đó chính là, hoàn toàn dựa vào chính anh.

Hoàn toàn dựa vào chính anh.

Tôi lĩnh hội được rồi, tôi sợ rồi.

Thế nhưng, đã không còn kịp nữa.

Không còn kịp nữa rồi.

“Ngủ ngon, JaeJoong.”

“Ngủ ngon, Jung YunHo.”

Đây là lời nói lần đầu tiên, là lần cuối cùng, và cũng là lần duy nhất mà tôi nói cho Jung YunHo nghe.

Ống nghe bị tôi che kín, hẳn không nghe được.

Ngủ ngon, Jung YunHo.

Tôi quả thực đã mệt rồi.

Rất mệt mỏi.

Tôi muốn ngủ.

Mãi mãi sẽ không tỉnh lại.

Cho nên, ngủ ngon. Còn nữa, .

.

Tôi biết ý nghĩ của từ này trong tiếng Nhật là ‘Vĩnh biệt’.

“Vĩnh biệt, đồ ngốc nhà anh.”

—— Hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sat-thu-mu-the-blind-assassin>